
Sporočila

Slovenska
minoritska
provinca
svetega Jožefa

---

3 Uvodnik

---

5 Iz provincialata

---

9 Iz našega Reda

---

13 Iz naših samostanov

---

25 Iz naših misijonov

---

29 Odmevi

---

33 In naj molijo za rajne

Sporočila - glasilo slovenskih minoritov
leto XLVI

Izdaja: Slovenska minoritska provinca sv. Jožefa,
Minoritski trg 1, 2250 Ptuj, Slovenija,
e-pošta: minoriti@rkc.si, <http://minoriti.rkc.si>

Urednik: p. Danilo Holc
Oblikovanje in prelom: mag. p. Tomaž Majcen
Odgovarja: dr. p. Igor Salmič, prov. minister

Ovitek: Julija Zornik
Tisk: Tiskarna Povše

UVODNIK

Dragi bratje in sestre v sv. Frančišku!

Prvi Frančiškov življenjepisec Tomaž Čelanski je v svojem prvem opusu *Življenje blaženega Frančiška* (1228–1229) nekako takole sintetiziral življenjsko pot asiškega ubožca: Frančišek je prešel iz stanja, ko je častil samega sebe, do trenutka, ko je postal zelo zaposlen z Jezusom (prim. *Prvi življenjepis – Življenje bl. Frančiška*, 115). Neverjetno plastičen opis procesa duhovnega življenja: le ko umremo lastni volji in odmrmo lastnim načrtom, se hkrati ustvarja prostor za poglobitev lastne pripadnosti Gospodu. Drugače ne gre, ni možno sedeti na dveh stolih: postavljati sebe v središče in hkrati častiti Boga.

Biti zelo zaposlen z Jezusom ... ali pa vsaj biti zaposlen z Njim, brez zahteve po prislovu »zelo«; s tem smo želeli vstopiti v naše štiriletje in prvo leto posvetiti molitvi. Nastala je knjižica za duhovne dele samostanskega kapitlja, ki iz različnih zornih kotov obravnava molitev. Vsem avtorjem in oblikovalcem besedil se iskreno zahvaljujem za njihov trud. Pri tem gre za preprosto vizijo: ne želimo namreč začeti pri sebi, ampak pri Bogu, ne želimo vnaprej organizirati, pa tudi če gre za najboljši načrt na svetu, temveč najprej prisluhniti, prisluhniti, kaj nam Gospod sporoča za naše življenje, k čemu nas danes kliče.

Molitev kot poslušanje, uf, to je tako zelo težko. Tudi molitev lahko postane aktivizem v slabšalnem pomenu besede, ko čas, ki je namenjen Gospodu, napolnimo s svojimi mislimi in svojimi besedami. Prva zapoved v Stari zavezi je »Poslušaj, Izrael«; vodilo sv. Benedikta, utemeljitelja zahodnega menišтва, se začena s »Poslušaj, moj sin«; Frančišek Asiški v *Pismu celotnemu redu* na samem začetku brate opozarja: »Poslušajte, Gospodovi sinovi in moji bratje, in z ušesi sprejmite moje besede.« Tako težko je ustvariti prostor puščave, kjer bi nam Gospod spregovoril na srce (prim. Oz 2,16), a ravno tam nas On čaka, da nam sporoči najpomembnejše stvari. Frančišek je dve tretjini svojega življenja posvetil molitvi in

kontemplaciji, in to do take intenzivnosti, da je Čelanski ob tem izjavil: »Frančišek ni bil človek, ki je molil, ampak človek, ki je postal molitev (*Drugi življenjepis – Memoriale*, 95).

Letos poleti je naš red v Nemiju pri Rimu obhajal izredni generalni kapitelj (24. julij–26. avgust), na katerem so se pregledovale in prenavljale naše konstitucije. Drugo poglavje je namenjeno molitvenemu in duhovnemu življenju. Čisto prvi člen duhovenga uvoda (a), ki ga v prejšnjem besedilu konstitucij ni zaslediti, pravi takole: »Sveti Frančišek Asiški s svojim zgledom in besedo kaže bratom, da je življenje združenosti z Bogom temelj minoritskega bratstva in njihovega poslanstva.« Vsem kapitularcem je bila skupna zavest, da naše bratstvo, zaobljube, delo v župniji ali misijonih, medčloveški odnosi itd. izhajajo iz te tesne povezanosti z Gospodom. Molitev je tista, ki razodeva, kakšna naj bo pravzaprav vizija province, samostanske skupnosti, vsakega brata: ljubiti Boga nadvse in vsak dan umirati lastni volji. To velja za čisto vsako štiriletje, to je temeljni proces, ki sploh omogoča drugotne načrte, kot so npr. permanentna formacija, duhovni poklici, bolniško-romarsko-turistična pastorala, skrb za uboge današnjega časa itd. Vse naštetu smo si zadali na zadnjem provincialnem kapitlju.

Življenje v združenosti z Bogom, lepo se sliši ... Veliko je poti, na kakšen način to živeti, a na tem mestu bi na kratko predstavil eno izmed možnosti, ki se navdihuje pri asiškem ubožcu, namreč duhovni odmik. Puščava pomeni izhod, *eksodus* iz vsakdana, iz navade, iz rutine, izpod reflektorjev in omrežij, kjer je merilo uspešnosti število všečkov; navsezadnje gre za izhod iz samega sebe. V puščavi se nimamo s čim zamotiti, pred ničimer ubežati, zato lahko Bog lažje spregovori na naše srce. In v tem je paradoks: bolj kot smo šibki in krhki, bolj smo tudi dojemljivi za Božjo besedo. Ena od oblik te puščave so lahko npr. duhovne vaje v tišini: teden dni brez

telefona, brez stika s svetom, samo Božja beseda in duhovni spremljevalec. Tu človek vstopa v globino lastnega bitja: z močjo Besede, po kateri spregovori sam Gospod, sebe vidimo v polnejši luči, nase gledamo tako, kot nas vidi Gospod. Neverjetno, kako človek po samo enem tednu gleda drugače na svoje življenje, na lastno poklicanost in na ljudi okrog sebe. To je samo dokaz, da imamo sami zelo omejen pogled in da za globlji uvid potrebujemo luč Svetega Duha.

Dragi bratje! Ob prazniku našega serafskega očeta vsem nam želim, da bi vse svoje moči, darove, pa tudi križe, bolezni in nerazumevanje znali izročati Gospodu ter da bi ob tem, ko bomo čim bližje Bogu, bili hkrati bližje tudi drug drugemu, kakor sv. Frančišek, ki se je imel za brata vseh.

Mir in dobro!

p. Igor Salmič
prov. minister

IZ PROVINCIALATA

IV. seja provincialnega definitorija

V minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuju je bila 7. julija 2018 IV. seja provincialnega definitorija.

1. Uvodna molitev

Prov. minister je priporočil naše delo z molitvijo iz Frančiškovega Pisma vsem kristjanom.

2. Branje zapisnika prejšnje seje

Na zapisnik ni bilo pripomb.

3. Odmev na II. del provincialnega kapitlja

Prov. minister je imel lep občutek, ko so se bratje zbrali na kapitulju. Splošna ugotovitev je, da je bil Instrumentum laboris dobro pripravljeno, da so bratje aktivno sodelovali in da je kapitelj tekoče potekal. Provincial se je članom definitorija zahvalil za sodelovanje pri pripravi gradiva.

4. Izvolitev gvardijana za samostan sv. Vida na Vidmu pri Ptuju in predstojnika filialne hiše sv. Doroteje v Dornavi

Za gvardijana na Vidmu pri Ptuju je bil predlagan in izvoljen p. Tarzicij Kolenko. Izvolitev je sprejel.

Za predstojnika filialne hiše sv. Doroteje v Dornavi je bil predlagan in izvoljen p. Emil Križan. Izvolitev je sprejel.

5. Prošnja za imenovanje br. Roberta Horvata za gvardijana v Piranu

Prov. minister je predstavil pismo, naslovljeno na generalnega ministra, s prošnjo glede imenovanja br. Roberta Horvata za gvardijana samostana v Piranu. V prošnji je predstavil kvalitete, njegovo primernost in izrazil gotovost glede sposobnosti br. Roberta za to službo.

6. Potrditev samostanskih skupnosti in pastoralnih služb

Prov. minister je predstavil predlog sestave novih samostanskih skupnosti in pastoralnih služb posameznih bratov. Prov. definitorij je predlog potrdil. Glede pastoralnih služb morajo nove predloge z imenovanjem potrditi še pristojni škofje ordinariji.

Ptuj – sv. Peter in Pavel:

p. Milan Kos, gvardijan in župnik sodelavec

p. Jože Osvald

p. Marjan Cafuta

p. Janez Žurman

p. Janez Kmetec

p. Danilo Holc, duhovni pomočnik

p. Andrej Feguš, župnik moderator

p. Matei Senteš, župnik sodelavec

p. Igor Salmič, prov. minister

br. Franc Svetličič

Dornava – filialna hiša sv. Doroteje:

p. Emil Križan, predstojnik filialne hiše in župnik moderator

p. Janko Gašparič, župnik sodelavec

Piran – sv. Frančišek:

br. Robert Horvat, gvardijan

p. Janez Kurbus, magister novicev

p. Roman Tkauc

Videm pri Ptuju – sv. Vid:

p. Tarzicij Kolenko, gvardijan in župnik moderator

p. Jože Petek, župnik sodelavec

p. Andrej Šegula, župnik sodelavec

Podlehnik – Sveta Trojica:

p. Damjan Tikvič, gvardijan

p. Benjamin Mlakar, župnik sodelavec

p. Andrej M. Sotler, župnijski upravitelj

Ptujska Gora – samostan Matere Božje:

p. Milan Holc, gvardijan

p. Marjan Vogrin

p. Martin Gašparič, župnik moderator in rektor bazilike

p. Vito Muhič, župnik sodelavec

Olimje – bl. Anton Martin Slomšek:

p. Ernest Benko, gvardijan in župnik moderator

p. Jože Lampret, župnik sodelavec

br. Jože Strojín

p. Vladimir Rufin Predikaka, kaplan

Ljubljana – sv. Maksimilijan Kolbe:

p. Slavko Stermšek, gvardijan in duhovni pomočnik

p. Franc Murko, kaplan bolniške župnije

p. Janez Ferlež, župnik župnij Prežganje in Javor

p. Cristian Balint, župnik župnije sv. Petra

p. Danijel Golavšek, župnijski upravitelj bolniške župnije

br. Klemen Slapšak

br. Andraž Čebular

Turnišče – sv. Anton Padovanski:

p. Toni Brinjovc, gvardijan in župnik

p. Franc Meško, duhovni pomočnik

p. Andrej Mohorčič, kaplan

p. Anton Borovnjak, kaplan

7. Potrditev članov vzgojne komisije in MINPS-a

Potrdili smo predlog članov obeh komisij.

Komisija za vzgojo:

p. Slavko Stermšek, predsednik

p. Igor Salmič, prov. minister

p. Janez Kurbus

p. Matei Senteş

p. Milan Kos

p. Toni Brinjovc

MINPS:

p. Cristian Balint, predsednik

p. Janez Kurbus, delegat za misijone

p. Damjan Tikvič, dom duhovnih vaj

p. Andrej M. Sotler, predstavnik frančiškovoških skupin

p. Andrej Feguš, področje pastore

p. Danijel Golavšek, predstavnik bolniške pastore

8. Primopredaje v samostanih

Sprejeli smo, da primopredajo v samostanu sv. Frančiška v Piranu in sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani izvrši prov. minister, primopredajo v samostanu sv. Vida na Vidmu pri Ptuj in bl. Antona Martina Slomška v Olimju pa zaradi odsotnosti (izredni generalni kapitelj) izvrši vikar province.

9. Prošnja za podaljšanje prvih zaobljub

Br. Andraž Čebular je poslal prošnjo za podaljšanje prvih zaobljub. Br. Andražu smo dovolili podaljšanje preprostih zaobljub za eno leto.

10. Osnutki za duhovni del samostanskega kapitlja za naslednje leto

P. Slavko Stermšek bo s prov. ministrom pripravil naslove za deset mesečnih osnutkov, določil pisce in pravočasni rok za oddajo prispevkov, da lahko knjižica izide pred septembrom 2018.

11. Permanentna vzgoja za mlajše brate

Permanentna vzgoja za mlajše brate, ki je obvezna do 15 let slovesnih zaobljub, se bo odvijala od 4. do 8. novembra 2018. Pridružijo se jim lahko tudi ostali bratje. Obvezni skupni dan permanentne vzgoje za vse brate pa bo v torek, 6. novembra 2018.

12. Prošnje za finančno pomoč

- Fr. Simone Tenuti, organizator mednarodnega srečanja mladih »Giovani verso Assisi«, ki se bo odvijalo od 12. do 19. avgusta 2018, prosi za solidarno finančno pomoč za en obrok in pol. Prov. definatorij je ugodil prošnji in odobril primerno vsoto.

- Fr. Wojciech Kulig, generalni eksaktor, je zaprosil za enoletno štipendijo za brate, ki

študirajo v Rimu. Prov. definatorij je odobril pomoč v višini približno polovice stipendije.

- P. Janez Ferlež je zaprosil za finančno pomoč za letošnji oratorij na Vidmu pri Ptuj. Prov. definatorij je prošnji ugodil in pomoč odobril.

13. P. Janez Šamperl in p. Martin Kmetec Kustos asiškega samostana p. Mauro Gambetti je prosil našega prov. ministra, da bi njihov definator p. Janez Šamperl, čigar delo je zelo cenjeno, zaradi projekta, ki ga je začel, ostal v Assisiju še tri leta, do rednega kustodialnega kapitlja, to je do leta 2021. Prov. minister se je s tem strinjal, podpisali bomo tudi pogodbo.

P. Martin Kmetec je bil na kustodialnem kapitlju, po predhodnem pogovoru z našim prov. ministrom, izvoljen za gvardijana dosedanje skupnosti v Istanbulu. Na bližnjem izrednem generalnem kapitlju se bo prov. minister pogovoril z romunskim prov. ministrom o podrobnostih njegove navzočnosti v Turčiji.

14. Srečanje novih gvardijanov v okviru CEF-a

Običajno se novi gvardijani znotraj federacije zberejo na srečanju za nove gvardijane. Prov. minister bo glede tega pridobil še dodatne informacije in nato bomo sprejeli odločitev na naslednjem prov. definatoriju.

15. Razno

Prov. minister nas je seznanil z nekaterimi pomembnejšimi prihajajočimi dogodki: od 24. julija do 26. avgusta 2018 bo na izrednem generalnem kapitlju v Nemiju blizu Rima.

V. seja provincialnega definatorija

V minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla na Ptuj je bila 4. septembra 2018 V. seja provincialnega definatorija.

1. Uvodna molitev

Provincial je zmolil molitev 27. Frančiškovega

opomina o krepostih, ki preženejo napake.

2. Branje zapisnika prejšnje seje

Ob zapisniku nas je prov. minister obvestil o nekaterih med tem časom že rešenih zadevah:

- Prokurator reda je prov. ministru ob priložnosti srečanja na generalnem kapitlju ustno zagotovil, da se generalna kurija strinja z imenovanjem br. Roberta Horvata za gvardijana v Piranu in da br. Robert lahko s polnim pooblastilom vrši svojo službo. Pisna potrditev pride naknadno.
- Prov. minister se je s p. Danijelom Golavškom in p. Francem Murkom pogovoril glede apostolata in služb v bolniški župniji ter se dogovoril, da p. Danijel sprejme službo župnijskega upravitelja in p. Franc službo kaplana. P. Danijel je tudi član MINPS-a.
- Na provincialat so prispeli trije primopredajni zapisniki (Olimje, Videm, Ljubljana), zadnja primopredaja v Piranu pa se bo še izvršila.

3. Refleksija o izrednem generalnem kapitlju v Nemiju

Med kapitljem nas je prov. minister po elektronski pošti sproti obveščal o glavnih stvareh: tematikah razprav in izidih glasovanja o pomembnejših členih. To je tudi njemu osebno pomenilo neke vrste ozaveščanje o tem pomembnem zgodovinskem trenutku in vrednotenje vsega, kar se je dogajalo. Kapitelj je potrdil, da so konstitucije pravni in karizmatični akt. Na naslednjem rednem generalnem kapitlju naslednje leto bo potekala tudi potrditev novih generalnih statotov, ki morajo biti usklajeni s prenovljenimi konstitucijami. Do 15. decembra letos je rok, da province gen. kuriji predlagajo teme, o katerih bi želele razpravljati na kapitlju. Konec marca 2019 bomo prejeli poročilo generalnega ministra skupaj z Instrumentumom laborisom, ki bo vseboval osnutek generalnih statotov, ter končnim predlogom dokumentov Ratio Studiorum in Discepolato francescano (V Frančiškovi šoli).

4. Koledar dogodkov v provinci 2018–2019
Pregledali in dopolnili smo koledar dogodkov za naslednje leto, ki ga bo prejel vsak brat.

5. P. Janez Šamperl

Prov. minister je skupaj z asiškim kustosom, p. Maurom Gambettijem, s katerim se je srečal na gen. kapitlju, podpisal pogodbo glede nadaljnje navzočnosti p. Janeza v Assisiju. Po pogodbi p. Janez ostaja v Assisiju do leta 2021.

6. P. Martin Kmetec

P. Martin Kmetec je bil letos izvoljen za službo gvardijana v Istanbulu in je po poteku pogodbe naslednje leto odprt za nadaljnje redovno življenje in apostolat tako v Turčiji kakor v Sloveniji. Za konkretno odločitev ostaja še eno leto časa za razmislek. Prov. ministru pa je tudi zagotovil, da je v tem času z našo provinco še naprej pripravljen sodelovati na ravni duhovnih projektov.

7. Permanentna vzgoja

Srečanje bratov do 15 let slovesnih zaobljub bo potekalo od 4. do 8. novembra 2018 v Piranu. Med tem časom bo 6. novembra tudi skupni dan permanentne vzgoje za vse brate. Komisija za vzgojo bo predlagala še temo in predavatelja.

8. Letne duhovne vaje

Predvidoma bodo potekale od 17. do 22. februarja 2019 v Olimju (I. termin) in od 16. do 21. junija 2019, prav tako v Olimju (II. termin). Tema duhovnih vaj naj bi obravnavala molitev.

9. Izredni provincialni kapitelj leta 2019

Glede na izglasovano 8. propozicijo zadnjega prov. kapitlja smo se pogovarjali o možnosti izrednega provincialnega kapitlja že v začetku aprila naslednje leto ter o morebitnih članih nove posebne komisije, ki mora pravočasno pripraviti Instrumentum laboris. Dokončno odločitev bomo sprejeli na naslednji seji.

10. Komisija za gradnje

Predsednik komisije p. Marjan Vogrin je za člana komisije predlagal še p. Milana Kosa in p. Andreja Mohorčiča. Prov. definitorij se je s pre-

dlogom strinjal in oba brata potrdil.

11. Urednik revije Med nami

Iskali smo predloge za novega urednika revije. Prov. minister se bo s predlaganimi kandidati osebno pogovoril.

12. Slika Carpaccia – kako postopati naprej?

Predlagamo sestanek s skupino (Danijela Tomšič, Mira Ličen ...), ki je bila imenovana za pogovore z italijansko stranjo, da se preučijo konkretne možnosti za vrnitev slike ali vsaj izposoja za razstavo ob njeni 500-letnici.

13. Prošnja za finančno pomoč indijski provinci

Indijska provinca ima zelo veliko poklicev in bi želela v indijski državi Karnataka, kjer še ni naše navzočnosti, zgraditi novo vzgojno hišo, a nima dovolj sredstev. Generalni minister je močno priporočil finančno pomoč. Naša provinca bo poskušala pomagati finančno, z mašnimi štipendiji in dobrodelnimi akcijami v naših župnijah.

14. Zamenjava provincialnega kombiniranega vozila

Slovenska minoritska provinca bo prodala staro vozilo, ki se zelo kvari in bi bilo nesmiselno veliko vlagati v popravilo. Ponujeno nam je bilo dobro ohranjeno rabljeno kombinirano vozilo (letnik 2018) in provincialni definitorij je potrdil nakup le-tega.

15. Razno

a) Naslednji redni generalni kapitelj se bo odvijal od 18. maja do 18. junija 2019. Prvih deset dni bo gostitelj Assisi, ostali čas pa Collevaenza.

b) P. Damjan Tikvič je poslal prošnjo za finančno pomoč pri izvedbi taborov pri Sv. Trojici v Halozah. Prov. definitorij je pomoč odobril.

p. Danilo Holc
prov. tajnik

IZ NAŠEGA REDA

ODPRTO PISMO VSEM BRATSKIM SKUPNOSTIM REDA

OD BRATOV, ZBRANIH NA IZREDNEM
GENERALNEM KAPITLJU 2018 OB
PRENOVI KONSTITUCIJ

»Ko mi je Gospod dal brate, mi ni nihče pokazal, kaj moram storiti. Toda sam Najvišji mi je razodel, da moram živeti po vzoru svetega evangelija.« (Fr. oporoka, v. 14)

Dragi sobratje, Gospod naj vam nakloni mir!

Bratje, ki smo bili sklicani na 201. izredni generalni kapitelj za prenovo konstitucij, želimo ob koncu tega doživetja (24. julij–26. avgust) vsem 612 samostanom reda, ki so razkropljeni po vsem svetu, poslati naš pozdrav in sporočilo. Skupaj nas je 112 bratov, izhajamo iz 64 držav, od teh je 83 delegatov s pravico glasovanja, medtem ko so ostali bratje v službi tajništva (prevajalci, tolmači, liturgični animatorji). Naše bogato doživetje je potekalo v Nemiju, v centru »Ad gentes« pri misijonarjih verbitih, v posebnem okolju, ki je obdano z lepoto in z večernim vetričem z Rimskih gričev, ki odsevajo v vulkanskih jezerih Nemi in Albano, 30 kilometrov južno od Rima.

Na začetku smo se spraševali, kaj bomo počeli pet dolgih tednov v Nemiju, postopoma pa je v nas rastlo zavedanje, da smo del »zgodovinskega« kapitelja, ki je v konstitucijah, ki jih je bilo treba pregledati, prišel v stik z dragocenim orodjem, ki govori o naši frančiškovski identiteti in spodbuja k prenovi našega življenja. To jasno dožemanje je bilo vredno vsega našega truda, ki je obsegal poslušanje, dialog in razločevanje, kot nas je k temu spodbujal naš sobrat škof br. Roberto Carboni na dan duhovne obnove. Pri tem smo izhajali predvsem iz naše skupne molitve, ki je dajala ritem dnevom in je bila obširna in večjezična, vključeni pa sta bili tudi vsakodnevna molitev rožnega venca in evharistična adoracija ob 21. uri. Tako

vir: Ufficio comunicazioni OFM Conv.

v cerkvi kakor tudi v dvorani smo dihali s celimi pljuči Cerkve, saj smo zajemali iz zaklada vzhodnega in zahodnega izročila. V molitvi smo vsak dan prinašali pred Gospoda solze sveta, kot npr. tragedijo v Genovi (14. avgust), iz prve roke smo od naših sobratov kapitularecev slišali o dramatičnih in ganljivih dogodkih iz Venezuele in Kerale (Indija) in se čutili kot bratje vseh. S tem, ko smo se vsak dan ob različnih trenutkih srečevali, delali in tudi praznovali, smo izkusili milost bratstva. Med obroki, v kapitularni dvorani, med rekreacijo in bratskimi izleti smo okušali različnost kot bogastvo reda in se prepoznali kot »laboratorij« mednarodnega bratstva.

Naše intenzivno delo je bilo sad predhodnega dela skupine bratov in ogromnega truda vse od leta 2007, ko se je redni generalni kapitelj odločil za prenovo konstitucij, tako z razmišljanjem kot s sestavo Instrumentuma laborisa, ki je bil pripravljen za ta kapitelj. Zasluge gredo CERC-u (Comitato Esecutivo per la Revisione delle Costituzioni – izvršni odbor za prenovo konstitucij), ki je sestavil 620 členov Instrumentuma, zbiral bogate prispevke, ki so prihajali s strani vseh skupnosti po svetu in CIRC-a (Commissione Internazionale per la Revisione delle Costituzioni – mednarodna komisija za prenovo kon-

stitucij). Generalni minister br. Marco Tasca je s svojim definatorijem spremljal ta dolgi proces. Enajst let veččega dela – posebej za CERC – ni malo; tem sobratom se iskreno zahvaljujemo.

Na izrednem kapitulju smo pregledali 620 členov Instrumentuma, in to po naslednjem načinu dela (modus procedendi): branje – razmislek – razprava – glasovanje o vsakem členu, z možnostjo predlaganja spremembe besedila (iuxta modum). Pri tem so bile v veliko pomoč razne komisije, ki so bile za dober potek kapitulja sklicane praktično vsak dan: centralna komisija (branje in ovrednotenje vsakega predlaganega besedila), pravna komisija (za pravna vprašanja) in v režiserski kabini predsedniški svet, ki je vodil celoten proces.

V kapiteljski dvorani ni manjkalo napetosti, posebej ob nekaterih členih, pri katerih so prišla do izraza različna dojetanja kultur in pogled vsake jurisdikcije. Na ta način smo se vadili v poslušanju, dialogu in v iskanju skupnih obzorij, s posebno spoštljivostjo do karizme, ki je pomembnejša od osebnih in nacionalnih pogledov.

Ob tem lepem bratskem vzdušju, ki se je v Nemiju počasi razvijalo, bi radi z vami podelili nekaj utrinkov s kapitulja v dobrobit vseh nas.

Predvsem smo ponovno odkrili, da bratstvo – da ne bi ostala le splošna beseda – izhaja iz želje po srečanju in poslušanju brata, njegove življenjske zgodbe, njegove poklicanosti, njegove kulture, njegovega globokega čutenja. Prav tako bratstvo izhaja iz skupnega razločevanja, kako naj bi danes živeli frančiškovo karizmo med hvale-

žnim spominom in pogledom v prihodnost. Poslušanje, razločevanje in nazadnje skupna odločitev za pot, na katero se moramo podati, da bi tako danes utelesili evangelij s srcem Frančiška in naših svetnikov, v luči izročila našega reda. S tem razlogom smo bili poklicani na kapitelj in vi, bratje, ste nas pooblastili, da bi [mi] doumeli to, kar je »temeljnega« v naši poklicanosti, ki gre onkraj vsakršne zemljepisne širine in dolžine naših jurisdikcij. Večkrat smo si priklicali v spomin pomembnost komunikacije, ki združuje razlike (včasih velike), ne da bi jih zanimali. Nadalje smo podčrtali pomembnost poslušanja, ki ne želi prepričati drugega in ki želi živeti s svobodnim srcem, ter pomembnost našega vsakdanjega in konkretnega življenja in življenja ljudi, kot cilj in posledica vsake naše odločitve. Z nasmehom smo si tudi rekli, da nočemo na novo napisati evangelija niti konstitucij (te že obstajajo!), temveč da jih pregledujemo in prenavljamo z upanja polnim pogledom v sedanost in prihodnost, zazrti predvsem naprej z močno vero v Gospoda Jezusa, Gospoda zgodovine.

Glede na to, da skupaj živi več kot sto bratov, ki prihajamo iz več kot 60 držav, in da opazujemo geografijo reda in »globalno vas«, v kateri živimo, se nam še posebej zdi močan klic, da preidemo iz večkulturnosti, same po sebi razvidne zunanje stvarnosti, k medkulturnosti oz. k srečanju, ki združuje razlike in darove vsake kulture v imenu evangelija in skupne frančiškove poklicanosti, z namenom inkulturacije v nas – tukaj – sedaj, kamor nas postavlja pokorščina. Gotov temelj je občestvo z Očetom, Sinom in Svetim Duhom, iz katerega se je rodila Cerkev in v njenem naročju bratstvo očeta svetega Frančiška. Iz te zavesti izhaja stalna provokacija za reformo, ki pomeni dati novo obliko (formo) našemu življenju, z ustvarjalno zvestobo naši frančiškovski identiteti.

Na kakšen način živeti to pot? V prenovljenih konstitucijah boste opazili stalno sklicevanje na spise serafskega očeta in na frančiškove vire.

vir: Ufficio comunicazioni OFM Conv.

vir: Ufficio comunicazioni OFM Conv.

Ponovno smo obudili izkustvo brata Frančiška, tako osebno kakor tudi z njegovimi brati, kajti tukaj je prisotna njegova pot spreobrnjenja kot učenca in univerzalnega brata, zaljubljenega v Gospoda Jezusa, »človeškega« in »razvnetega« iz ljubezni do nas. Prisotna je naša poklicanost, ki nas je pripeljala na to pustolovsko hojo za Gospodom. Prisotna je predvsem lepota našega čistega, uboštvenega, pokornega življenja, kakršno je bilo Jezusovo in Frančiškovo, prisotni so svežina evangelija, radost bratstva, skrb za misijonarsko oznanjevanje. Prisotno je veselje najprej nad karizmo in potem nad zakonom. Življenje ima prednost pred pravom (ki je tudi prisotno in mora biti, a mora izhajati iz življenjske izkušnje z Gospodom, ki nas je zaznamovala!). Prisoten je izziv za rast, da se ne zaustavimo v procesu trajne vzgoje, ki poteka od prvih korakov te oblike življenja do trenutka, ko nas bo »sestra smrt« ponesla v objem Očeta »vsemogočnega, večnega, pravičnega in usmiljenega« (prim. FF 233). Gre za čudovito pot našega sledenja (sequela) po stopinjah brata Frančiška do vedno večjega priličenja (conformitas) Jezusu, našemu edinemu Gospodu!

Kljub lepoti bratstva in tudi kraja vam ne skrivamo napora skupnega enomesečnega bivanja na kapitlju, v zelo intenzivnem ritmu, pogostokrat ponavljajočem se, daleč od naših provinc in s prikrajšanjem počitnic (nihče od vas

nam tega res ni zavidal). A vseeno nas je podpiralo in opogumljalo zavedanje, da ima smisel vse, kar smo želeli storiti s pomočjo Svetega Duha, za dobrobit reda in za njegovo reformo. Vodila nas je vizija reda, ki jo sanjamo od danes za naslednjih 50 let, vodilo nas je preroštvo življenja, ki se prenavlja, da bi imeli krila upanja in da ne bi ostali zgolj varuhi svojih svetih korenin oz. izročila. Besedilo konstitucij, ki jih boste imeli v rokah, vsekakor ni popolno, verjetno ni taka niti oblika, ker so v njej razvidna naša razmišljanja, razpravljanja in tudi napetosti. Želimo pa si, da bi vi v njih zaznali nekatere pomembne vrednote ob pričakovanju reforme našega življenja, ki naj bi postalo novo: središče bratstva, ki živi evangelij v zvestobi do prejete karizme, in preroška ustvarjalnost, ki se podaja v poslanstvo (misijon), ki daje prednost ubogim in sprejema izzive našega sveta v slogu majhnosti (minoritas) in darovanju samega sebe, ki se ne zapira v lastno dobro počutje (samostanski in provincialni partikularizem), ampak se odpira potrebam širšega bratstva in Cerkve ter čuti red kot lastno družino v svetovni »vasi« (medkulturnost in inkulturacija, solidarnost in sodelovanje).

Ravno tukaj, v Nemiju, kjer se pogled razprostira od jezera do ravnice, posejane z naselji, pa vse do morja, v hiši gostiteljev, misijonarjev verbitov, je delovala komisija, ki je na Drugem vatikanskem koncilu spravila na svet odlok »Ad gentes« o misijonarski dejavnosti Cerkve (7. december 1965), ki je pomenil pogumen zagon za Cerkev na razpotjih sveta, kamor bi ponesla evangelijsko oznanilo. Kot red si želimo, da bi prenovljene konstitucije, ki so se rodile na istem kraju na tem izrednem generalnem kapitlju, bile za vsa naša bratstva zagon za hojo »ad gentes«, »navzven«; »na eksistencialna obrobja«, v »skupno hišo« stvarstva, kakor nas spodbuja papež Frančišek. Predvsem naj bi bile reforma našega življenja, z vedno večjo avtentičnostjo

pripadnosti Gospodu Jezusu, služenju Cerкви in svetu kot manjši bratje minoriti. Zato vas bratje kapitularci prosimo, da vzamete v roke prenovljene konstitucije in tako ustvarite priložnost za razmišljanje in predvsem za predloge novega življenja.

Usmiljeni Oče, podeli nam milost, da bi vžgani z ognjem Svetega Duha hodili po poti tvojega Sina, našega Gospoda Jezusa Kristusa, kakor je to storil brat Frančišek in njegovo bratstvo, ter da bi obnovili in posedanjili strast sledenja (sequela). Daj nam, da bi se ti zahvaljevali in ti

služili z veliko ponižnostjo, vsak dan in v vsakem kraju, da bi lahko končno prispeli k tebi, Najvišji, vsemogočni in dobri, upodobljeni po tvojem Sinu, da bi ti tako vekomaj dajali hvalo (prim. FF 233. 263).

Spremljaj nas še naprej, sveti oče Frančišek, po poteh časa, da bi danes živeli evangelij kot manjši bratje minoriti!

Nemi – Rim, 26. avgust 2018

Bratje z 201. izrednega generalnega kapitlja

vir: Ufficio comunicazioni OFM Conv.

IZ NAŠIH SAMOSTANOV

Minoritski samostan sv. Petra in Pavla

Počitniški dnevi so v naš samostan prinesli pestro samostansko življenje. Začeli so se uresničevati sklepi provincialnega kapitlja in odločitve prov. definitorija. Posamezni bratje so pakirali svoje redovniško premoženje in se selili. Hkrati so prihajali drugi in tovorili svoje stvari. Dobro, da imamo široke samostanske hodnike, da je bilo dovolj prostora za vso prtljago, ki je prihajala in odhajala. Selitve so se končale in ustalilo se je novo samostansko bratstvo z naslednjimi brati: p. Igor Salmič – prov. minister, p. Milan Kos – gvardijan, p. Jože Osvald, p. Marijan Cafuta, p. Janez Žurman, p. Janez Kmetec, p. Danilo Holc, p. Andrej Feguš, p. Matei Senteş in br. Franc Svetličič.

Na žalost se je naše samostansko bratstvo kmalu zmanjšalo. P. Janez Kmetec je po večletni bolezni zaradi azbestnega tumorja na mrejni med pljuči in rebri 7. avgusta 2018 v ptujski bolnišnici zaključil svoje zemeljsko življenje. 9. avgusta smo se z mašo zadušnico poslovili od njega v naši minoritski cerkvi sv. Petra in Pavla na Ptuj. Mašo je vodil mariborski nadškof metropolit msgr. Alojzij Cvikl DJ. Po maši smo ga pospremili na videmsko pokopališče, kjer je pokopan v samostanskem grobu. Veliko število ljudi na pogrebu je potrditev, da je bil p. Janez resnično redovnik in duhovnik, ki so ga verniki spoštovali in imeli radi.

V počitniških dnevih se je na samostanskem dvorišču zvrstilo veliko prireditev, ki so kalile samostanski mir, mnogim obiskovalcem pa so nudile sprostitev za dušo s poudarkom, da kaj takšnega lahko doživiš samo na kloštrskem dvorišču. Med najodmevnejšimi prireditvami so bile naslednje: poletni glasbeni festival Arsana z mednarodno udeležbo, ptujski festival narodno-zabavne glasbe, občinska proslava ob prazniku MO Ptuj, Glasba v klostru, ki jo prireja Zasebna glasbena šola v samostanu sv. Petra in Pavla, dobrodelne prireditve ...

V tem počitniškem obdobju je samostan postavljen tudi pred izziv sprejemanja mnogih turistov, ki prihajajo z vseh koncev sveta in želijo videti refektorij ter minoritsko knjižnico. Seveda so najbolj veseli in zadovoljni, če jim to lahko omogoči pater s habitom ...

Tudi pastoralno delo v vseh treh ptujskih župnijah v tem času ni mirovalo. Ministranti in otroci iz pevskih zborov so preživljali počitnice na morju in v planinah; mladi so se podali na izzive v Gardaland; zakonci na romanje v Padovo in Sieno; župnijski sodelavci na župnijsko romanje ... Najbolj pričakovan in doživet je bil gotovo ptujski oratorij, ki je pritegnil 250 otrok in 80 animatorjev. Sveto mašo ob sklepu oratorija je daroval mariborski nadškof in metropolit msgr. Alojzij Cvikl DJ. Mladi so se potrudili in pripravili enega največjih oratorijev v Sloveniji. Lahko rečem, da je bil Ptuj v teh dneh zaznamovan z dogajanjem oratorija. Oratorij je minil s pozdravom: »Vidimo se prihodnje leto!«

V okviru Viktorinovega društva smo proslavili 110. obletnico ptujskih dogodkov, ki so se zgodili v letu 1908 in povzročili širši upor proti Nemcem v tedanji državi Avstro-Ogrski. Gosta večera sta bila dr. Igor Grdina in mag. Jurij Pavel Emeršič.

V spremenjeni postavi smo stopili v novo pastoralno leto. Z navdušenjem in s pomočjo mnogih laikov načrtujemo številne aktivnosti za otroke, mlade, odrasle in starejše v najrazličnejših skupinah. Ponudba je velika in upamo na dober odziv ter sodelovanje vernikov. Ob vsem tem so pred nami tudi številna obnovitvena dela in skrb za nepremičnine, ki so nam zaupane. Kljub vsem zadolžitvam in mnogovrstnim aktivnostim v vsakodnevem redovnem življenju bomo veseli, če se boste oglasili pri nas.

p. Milan Kos
gvardijan

Filialna hiša sv. Doroteje

Kjer sta v redovni hiši dva, ni na voljo nekih posebnih izbir za razna opravila – ali bo neko stvar prevzel eden ali drugi ... Tako članek za Sporočila tokrat nastaja na mizi p. Janka, novega člana v filialni hiši sv. Doroteje v Dornavi. Tudi tukaj »odmevajo« svetopisemske besede »Rodovi prihajajo in odhajajo ...«, le da se jim pridruži še ena: ostajajo!

To odhajanje in prihajanje ter ostajanje pa se ne dogaja kar tako mimogrede – povsod je prisotna slovesna oblika ... Tako so se Dornavčani lepo in dostojno poslovili od brata Robija in patra Marijana ter se obema zahvalili za delo, ki sta ga opravljala med njimi. (Naj ob tem zapišem, da sem bil tudi jaz s strani Prežganjčanov in Javorčanov ob odhodu deležen posebne pozornosti ...)

Mene so Dornavčani prijazno sprejeli in pozdravili na prvo nedeljo v avgustu pri nedeljskih mašah v cerkvi, ko je p. Emil prebral škofov

dekret (uradno listino ...) in razložil službo župnika sodelavca ... Posebnega pozdrava sem bil deležen tudi na »lükarskem« prazniku, ko so mi dali okrog vratu kito čebule.

Na dan celodnevnega češčenja (12. avgusta) je bila letos nedelja. Pater Emil, ki pozna življenje v župniji, je zvečer rekel: »Hvala Bogu za duhovno bogat in lep dan!« Tukaj je namreč nekaj posebnega, da se pri popoldanskem češčenju zvrstijo skupine in med molitvijo rožnega venca prepevajo čudovite stare pesmi, ki jih ob nedeljah in praznikih ni slišati. Pred nedavnim jih je posnel tudi Radio Ognjišče; škoda, da jih ni kdaj na programu ...

S patrom Emilom sva, vsak na svoj način in ob primernem času, poskrbela tudi za dopust: p. Emil v juliju v domačem rojstnem kraju, jaz pa zadnjih 10 dni v avgustu v Šmarjeških toplicah. Zdravnica dr. Janja Ahčin je napisala napotnico za terapije, za nastanitev v hotelu pa so zbrali Prežganjčani in Javorčani, ki so želeli, da v ta namen izkoristim njihove darove, za kar se jim prisrčno zahvaljujem.

Nepozabni 1. in 2. september: 1. septembra je imel p. Emil rojstni dan (70 let). Ta dan so mu čestitali zlasti romarji na romanju na Sv. gore. V zakulisju pa se je v fari že pripravljala scenarij za čestitko, ki je sledila v nedeljo, 2. septembra, na koncu pozne maše. Župnijske skupine so stopile skupaj in poskrbele za vse potrebno: povabile so župana, poskrbele za darilo in nagovor s strani župnije, se dogovorile s pevci in organizirale pogostitev pred cerkvijo – ni, da ni! V nagovoru so se mu farani zahvalili za vse dosedanje delo na pastoralnem, duhovno-vzgojnem in gospodarskem področju; v slednje spadajo zlasti vsa obnovitvena dela na cerkvi (zunanost in notranost). Pater Emil je bil ves prevzet in se je za vse iskreno zahvalil. Vidim, da tukaj pri pogostitvah najbolj »vžge« tako imenovani »lükarski sendvič« (tj. domač kruh, namazan z zaseko, povrhu meso iz tünke, zraven pa lük); gospodinje spečejo tudi okusne rogljičke ... Vse to so okusili

tudi romarji s Prežganja in iz Javora, ki so 15. septembra poleg Ptujске Gore in Vidma obiskali tudi Dornavo ter mi segli v roko ...

September prinaša s seboj standardne stvari in dogodke: romanje na Ptujsko Goro, začetek verouka in dela z župnijskimi skupinami, vključevanje v dekanijske ter provincijske zadeve in podobno. Naj dobri Bog nama in vsem vam daje moči in blagoslova za vsakdanje služenje Njemu in ljudem.

p. Janko Gašparič

Minoritski samostan sv. Frančiška

Nova samostanska skupnost iz Pirana se oglašča ... Seveda smo se spraševali, kako sedaj tega »bika« (beri: samostan v Piranu) zgrabiti za roge, da se bomo čim prej vključili v delo z gosti. Kakor se spodobi, je bil novi gvardijan že nekaj dni prej v samostanu, da je lahko sprejel spodbude prejšnjega gvardijana, ostala dva pa sva prispela 1. avgusta zvečer. Prispeli smo v največji vročini in tudi v največji gneči, saj je bil samostan poln ljudi, ki so prišli na duhovni odmor.

Z bratom Janezom sva si takoj začela urejati sobe. Seveda je imel malo več problemov p. Roman, ker za sebe ni našel primerne postelje, zato je prosil samostan na Gori, če bi mu prodali tisto železno posteljo, ki jo je štiri leta tlačil na Gori, pa mu jo je samostan podaril. Bog lonaj!

Hvala Bogu, da so bile na razpolago knjižne police. Br. Janez si je pri mizarju naročil knjižno polico, ker druge ni bilo na razpolago, in je že vseljen. Samo br. Robi, naš gvardijan, še čaka, da bo soba najprej pobeljena, ker je sedaj ta možnost, potem pa se bo vselil.

Seveda smo v tem času že imeli primopredajo, ki jo je zelo bratsko izpeljal naš provincialni minister Igor. Hvala lepa za pripravljeno dokumentacijo. P. provincial je podal tudi svojo vizijo o tem samostanu, ki naj bi jo začeli čim prej uresničevati. Bolj podrobno pa se bo s to

vizijo in njenim uresničevanjem spoprijela naša skupnost na prvem samostanskem kapitlju, ki je še pred nami. Sedaj pa smo v skrbeh, ker nas z zadnjim septembrom zapuščča sedanja gospodinja (kuharica), potem pa se začne iskanje nove gospodinje, ki jo nujno potrebujemo, kajti precej ljudi se zanima za sobe in tudi telesno hrano. Če ne bo drugače, bomo sprejemali ljudi pod streho z zajtrkom in večerjo.

V tem času že pridno pomagamo sosednjim duhovnikom. Tudi verouk smo sprejeli: br. Robi v Piranu in p. Roman v Strunjanu.

Sedaj so pa pred nami še praznovanja, ki jih je že načrtovala in precej pripravila prejšnja skupnost, mi pa bomo skušali vse to srečno in v dobro cele province izpeljati. Pred nami je najprej FRANČIŠKOVO. Kakor vsako leto, bomo tudi letos imeli pred praznikom našega serafskega očeta Frančiška tridnevno, ki jo bo vodil naš provincialni minister Igor. In ker bo že tukaj, smo ga prosili, naj ostane še na sam praznik sv. Frančiška in vodi slovesno sveto mašo, ker bomo potem ob 700-letnici posvetitve naše samostanske cerkve imeli ali gostili nekaj škofov. Seveda sobratje iz province niso izključeni, temveč pri srčno povabljeni in dobrodošli. Vabila sledijo po samostanih. 700-letnico bomo praznovali, kakor je bilo načrtovano, v nedeljo, 7. oktobra 2018, ob 16. uri. Pripravlja se orkestralna maša, pri kateri bo glavni celebrant msgr. Stanislav Zore, ljubljanski nadškof, somaševali bodo nekateri škofje iz Slovenije ter seveda naš provincialni minister Igor in ostali sobratje. Kljub temu, da nimamo več gospodinje, se ne bojte priti, za ta dan je vse poskrbljeno.

Precej skrbi ob premestitvi imamo glede naših osebnih zdravnikov. Tako smo v Luciji že vsi bratje dobili stalnega osebnega zdravnika, sedaj pa se moramo še odjaviti pri prejšnjih zdravnikih. To pa ne gre tako hitro, ker so bili dopusti itd. Seveda se bo vse uredilo. Trikrat na teden v samostan prihaja patronažna sestra, da mi preveže nogo, ki mi kar precej nagaja. A tudi to se bo uredilo,

da bo spet dobro.

Dragi sobratje, zmeraj bomo veseli, če bomo smeli posameznim bratom postreči in vas sprejeti pod streho, ki je kar velika. Morje je še zmeraj toplo in na soncu je zelo vroče, še vas lahko opeče. Lep pozdrav od piranskih bratov!

p. Roman Tkauc

Minoritski samostan sv. Vida

Pri Sv. Vidu smo še vedno med že in še. Tisto, kar je že, so razna praznovanja. Letos jih je bilo toliko, da smo komaj zdržali. Spomnim samo na vidovsko nedeljo, ko je novi provincial p. Igor Salmič lepo nagovoril vernike ter blagoslovil obnovitvena dela in obnovljene freske. V začetku je bilo med verniki nekaj brundanja, ko pa smo začeli z deli, je bilo navdušenje veliko. Ko so videli, da izginja naslov najslabše cerkve v celih Halozah, so lepo sodelovali in proti pričakovanju tudi finančno podprli delo. Predvsem se je odzvalo lepo število botrov, ki so malo globlje segli v žep, kot smo mi predlagali. Mnogi že dolga leta niso bili v župnišču, tokrat pa so le prišli. Posebej se moramo seveda zahvaliti bratom v Olimju, ki so razumeli našo stisko in so nam izdatno pomagali. Bog povrni!

Zlata maša p. Tarzicija je minila. Župnija in skupine so se povezale, tako se je zgodila res lepa slovesnost. Zlato že počasi dobiva patino, tisto, kar se še naprej sveti, pa je pridiga p. Ernesta. O njej se menijo v gostilni pred cerkvijo, vsi rečejo: »To pa je bilo ta pravo.« Bog ti povrni, p. Ernest, in naj blagoslovi tebe in tvoje bratstvo.

Aninska nedelja je bila tudi letos v znamenju blagoslovitve. Naddekan g. Marijan Fesel je vodil slovesnost in blagoslovil obnovljeno fasado in dvojna nova hrastova vrata. Tudi na Selah so pridno zbirali in nabrali toliko, da so pokriti stroški. Čakajo samo na nove podobe sv. Cirila in Metoda. Baje že potujeta in naj bi prišla do jeseni.

Bog povrni vsem, ki so sodelovali pri obnovi in pri slovesnosti.

Avguštinova nedelja. Navadno so govorili: »Treslo se brdo, rodila se »M« (množica).« Letos pa množice ni bilo, ker je tisto nedeljo kar vztrajno deževalo. Bog pomagaj, očitna posledica dežja. Zemlja je bila napojena, ofer pa manjši.

Prov. kapitelj nam je odnesel p. Janeza Ferleža. Od njega smo se poslovili z župnijskim piknikom. Pa to še ni bilo dovolj. Na župnijsko romanje smo šli na Prežganje. Z dvema avtobusoma smo napolnili cerkev na Prežganju kot za veliko noč. Nato smo se podali v Šmartno pri Litiji, obiskali Stično in Grosuplje. Čez štirinajst dni so nam Prežganjčani vrnili obisk, ko so šli na Ptujsko Goro.

Pa smo že pri še:

Pričakujemo novo moč in brata, ki bo želel biti v naši skupnosti in bo rad delal. Ko sva s katehistinjo pred par dnevi skupaj končala dva razreda verouka in se je proti cesti »vsipala« gruča otrok, sem rekel: »Poglej, v dveh razredih sva imela več otrok, kot jih je v mnogih minoritskih župnijah.« Rekla je: »Pa res, nisem še na to pomislila.« Zdaj še vedno »flikamo«, p. Damjan pa nam lepo pomaga. In živimo v upanju.

In še:

Restavratorska dela v cerkvi moramo dokončati. Odkrite freske še čakajo neke manjše popravke. Veliki Vidov oltar želimo deloma restavrirati, ker je ponekod pozlata odpadla.

Največji zalogaj pa je sarkofag z relikvijami sv. Donata. Od ZKND smo že dobili navodila za restavratorski poseg in s tem zeleno luč. Čakamo mnenje ptujkega muzeja, ki je edini pristojen za tovrstne posege, in potem sledijo ostala dovoljenja. Zanimivo, da je splošno mnenje naklonjeno tako s strani spomeniške stroke, ki pravi, da je v Sloveniji malo takih primerkov, kakor s strani domačinov. Spletla se je namreč vez z župnijo Rogatec, posebej na Donatovo nedeljo. Naši planinci že nekaj let romajo peš na Donačko.

Pa še to vam povem, da gobe rastejo kot nore, da smo na enem malem drevesu na domačem vrtu

nabrali 8 zabojev jabolk. Pridite si po nešplje.

Frančiškova tridnevnic: letos jo bomo obhajali 2., 3. in 4. oktobra ob 19.00. Na sam praznik bomo imeli otvoritev doma p. Mihe Drevenška. Končno smo le prišli do primerne opreme.

Če še ne veste, kje se boste pridružili tridnevnic, imate možnost izbire. Vlagajmo v OFS, to je naše minoritsko poslanstvo. Mi smo hvaležni, da nam je Bog dal zopet dva nova kandidata. Pa nazadnje: končal se je generalni kapitelj. Doslej smo živeli po starih konstitucijah, pri nastanku katerih sem bil navzoč leta 1983. Kako bomo živeli po novih konstitucijah, je vprašanje, ki spada med ŠE.

»Fsi vas pozdravljajo« (PAJO).

Zbral in pripravil p. Tarzicij

Minoritski samostan Svete Trojice

Koledar me že nekaj dni spodbuja in priganja, da sedem in zapišem, kaj in kako smo preživeli ter kaj se je na našem koncu novega zgodilo od zadnjih zapisov.

Ob sklepu meseca junija se je začelo obdobje taborov pri Trojici, trikrat po štiri dni z geslom »SKUPAJ ZMAGUJEMO«. Otroci 3. triade osnovne šole so tabor po skavtsko preživeli pod šotori, mlajši pa so noči prespali v zavetju doma duhovnih vaj, čez dan pa so v družbi animatorjev napolnili tudi okolico doma. Med nami je bilo preko 200 otrok, animatorjev in sodelujočih. Glede na obisk in odziv vseh vključenih, od otrok do staršev, smo ob sklepni maši zadnjega tabora, pri kateri se nam je pridružil tudi provincialni minister p. Igor, resnično začutili, da le skupaj, v služenju drug drugemu resnično lahko naredimo nekaj velikega in lepega za otroke in mlade.

Po taborih so se pričele bližnje priprave na romanje družin v Assisi, kamor sva iz naše skupnosti poromala p. Damjan in p. Andrej ter tam skupaj s še tremi sobrati preživela teden v priče-

vanju in občudovanju. Kot odmev in povzetek asiških dni bi lahko ponovil geslo tabora »Skupaj zmagujemo«. Tudi mi bratje smo skupaj ljudem približali sv. Antona in Frančiška ter s svojo držo poskušali pričevati za bratstvo.

Konec julija je p. Andrej preživel s ptujskimi in štajerskimi skavti. Najprej nekaj dni z volčiči (mlajšo starostno skupino) v Čikečki vasi na Goričkem, nato nekaj dni na skupnem taboru izvidnikov in vodnic mariborske regije ob Velenjskem jezeru, za piko na »i« pa še dva dni s popotniki na poti med Kopro in Izolo oz. zalivom sv. Simona. »Če podnevi dobro hodiš, ponoči dobro spiš,« zapišem kot odmev in spodbudo, če kdo trpi za nespečnostjo.

P. Damjan je začetek avgusta preživel kot spremljevalec in voditelj duhovnih vaj za birmance in mlade na otoku Kaprije v sodelovanju z društvom SKAM. Po povratku pa sta s p. Benjaminom vsak na svoj način, eden s flaksarco, drugi s BČS-ko in mulčarjem, nadaljevala s skrbjo, da trava ne bi preveč zarasla okolice samostana in teras pod njim. Prilagam povabilo na rekreacijo ob naslednji sečnji.

Ob prazniku Marijinega vnebovzetja smo se letos dali na razpolago za pastoralno pomoč. P. Damjan je tako preživel dan in prebedel noč v spovednici v Turnišču, ostala brata pa sva vigilijo praznika preživela vsak v eni izmed spovednic ptujskogorske bazilike. Na sam praznik smo dopoldne slovesno obhajali pri Mariji Vnebovzeti v Podlehniku, za kosilo pa smo se pridružili bratom na Ptujski Gori. Praznično popoldne smo izkoristili za nekaj obiskov, p. Benjamin pa za pripravo »romarskega vozička«, s katerim se je naslednji dan odpeljal na Rokovo žegnanje in k olimski Mariji na zaslužen dopust, saj je bil v času odsotnosti sosednjih duhovnikov generalni vikar v treh župnijah.

Ker p. Damjan ne more iz svoje kože, in ko vidi, rad pomaga, se je letos pustil povabiti na ptujski oratorij, kje je v skrbi za kateheze preživel predzadnji teden poletnih počitnic.

Zadnji teden avgusta smo se zopet vsi zbrali doma in že usmerjali pogled proti novemu šolskemu in pastoralnemu letu ter pilili načrte. V nedeljo, 9. septembra, smo pričeli z novim veroučnim letom, sedaj pa že pridno delamo in pomagamo tudi pri sosedovih na Vidmu.

V uvodu sem omenil novosti od zadnjih zapisov. V prvih dneh avgusta so mojstri podjetja Monte sklenili dela na strehi in prezbiteriju trojiške cerkve. Sedaj ima cerkev povsem novo streho in na novo pozlačen križ na daleč odseva in vabi poglede mimoidočih na avtocesti. Druga novost je, da imamo v domu duhovnih vaj prenovljene sobe, postelje in omare, za kaj več pa pridite na obisk. Ker se v teh dneh pri nas zaključujejo trgovatve in mošt že vre, lahko pridete kaj poizkusiti v kakšno klet, pa naredite bratski obisk še pri nas. Dragi bratje in vsi bralci teh vrstic, ob prazniku našega serafskega očeta sv. Frančiška vam v imenu naše skupnosti vsem želim: preprostosti, topline in odprtosti za Božje namige in dotike. Kakor se je Bog dotaknil življenja in telesa sv. Frančiška, se želi dotakniti tudi vsakogar izmed nas, le dopustiti mu moramo, da tudi v našem življenju pusti svoj pečat.

Vse dobro,
br. Andrej Maksimilijan

Minoritski samostan Matere Božje

Ko se v teh poznopoletnih (po temperaturah) in zgodnjejesenskih (po času v letu) oziram po okoliških hribih, se zbegano sprašujem: naj za pojem Slomškovo »En hribček bom kupil, bom trsek sadil« ali »V nebesih sem doma«?

Pozdrav izpod plašča naše nebeške Matere Marije, kjer se na novo sestavljena (vsaj polovica) samostanska skupnost počasi »sestavlja«: prepletena z romarji, turisti, »prosilci Božjih milosti« in začetkom pastoralnega leta.

Provincialni kapitelj je »dodobra« premešal tudi tukajšnjo skupnost. S 1. avgustom 2018 sta odšla p. Roman Tkauc in p. Janez Kurbus (oba v Piran), prišla pa sva p. Marjan Vogrin in p. Vito Muhič. Ker sta gvardijan p. Milan Holc in župnik p. Tine Gašparič ostala in obdržala »funkcije«, ni bilo pretresov, kar se tiče utečenih aktivnosti na področju župnijske in romarske pastore: peš romanje župnije na Svete gore, metropolitansko srečanje bolnikov in starejših (dr. Marijan Turnšek), praznovanje Marijinega vnebovzetja (sveta maša in procesija s svečkami na predvečer praznika (nadškof Alojzij Cvikl), nočno bdenje, polnočna sveta maša in praznični urnik svetih maš ter spovedovanje), romanje župnije Rače in dekanije Ljutomer ter ptujsko-dornavsko romanje in škofijski molitveni dan za duhovne poklice (nadškof Alojzij Cvikl). Hvala sobratom iz okoliških skupnosti, ki so na prošnjo priskočili »na pomoč« predvsem s spovedovanjem. Glede na trenutno stanje in pogled v prihodnost bomo pomoči še kako veseli, če bomo hoteli biti romarjem in turistom na razpolago za podeljevanje zakramentov in duhovno podporo.

Skozi pogovor poskušamo v skupnosti načrtovati, načrte uresničevati in ne »ugašati duha molitve in bratstva«. Zato nam skupna in osebna molitev ter naša skupna srečanja (obedi, ponedeljkova analiza preteklega obdobja – in tudi analiza po potrebi – ter načrtovanje za naprej) dajejo moči za »biti na razpolago oz. služiti («mi-

nistry of presence») romarjem in turistom, ki se zgrinjajo pod Marijin plašč z različnimi nameni: da bi občudovali lepoto bazilike in sposobnost mojstrov, ki so jo gradili, pa tudi prosili in se zahvaljevali Njej, ki je Božja Mati.

Hvala tudi župljanom in mnogim izven župnije, ki nam pomagajo in stojijo ob strani tudi z molitvijo. Hvala pa tudi gospe Magdi, naši gospodinji, ki ve, da »lačen in umazan/raztrgan vojak je slab vojak«.

Dobrodošli pri Gorski Materi Božji in samostanski skupnosti.

p. Vito Muhič

Minoritski samostan bl. Antona M. Slomška

Lep pozdrav iz Olimja ob koncu poletja. Tu so naše poletne novice.

Težko se je vsem bratom iz olimskega samostana podati v svet, saj je vsak dan našega bivanja v tem kraju prežet z delom za romarje in turiste. Odprte morajo biti cerkev, stara in tudi nova lekarna z zdravilnimi zelišči. A vendar smo 2. julija naredili izjemo. Ker že vemo, da se p. Franc Murko poslavlja od nas, se je p. Ernest, ki bo znova prevzel vajeti v roke (pomeni, da bo postal naš gvardijan), odločil, da gremo na skupno romanje. A ne čisto sami. S seboj smo popeljali vse naše sodelavke in sodelavce, ki nam na tak ali drugačen način pomagajo, da je v samostanu in okrog njega vsak dan vse kot iz škatlice. Tako se nas je v zgodnjem jutru 2. julija 15 odpravilo na romarsko pot. S seboj smo imeli angele varuhe, ki so poskrbeli za varno vožnjo, in Božjo pomoč, ki smo jo spoznali po lepem vremenu. Preko Velenja, Slovenj Gradca in Dravograda nas je pot odpeljala čez mejni prehod Vič v kraj Velikovec, nekraj še čisto slovenski, zdaj ponemčen. Od tam smo pot nadaljevali v Tinje, kjer stoji starodavna cerkev z opatijo in novim domom duhovnih vaj ter dolgoletnim voditeljem in upravljavcem tega duhovnega centra Slovencev na Koroškem, msgr.

Jožetom Kopeinikom. Po prisrčni dobrodošlici s kavo in pecivom smo odšli v prenovljeno kapelo doma, ki jo krasijo čudoviti mozaiki p. Rupnika. Gospod Jože nam je na svoj poseben način opisal pomen fresk za zgodovino slovenskega naroda na tem področju in nam sporočil, da se bo trudil za ohranitev krščanske vere in slovenske kulture na tem občutljivem področju, ki ga stoletja dolgo pokriva naš slovenski živelj, a se zaradi raznarodovanja vedno bolj utaplja v germanizaciji.

Iz Tinj nas je pot vodila k naši prvi slovenski svetnici, sv. Emi, katere korenine so bile v Olimju in na bližnjem gradu Pilštanj. Maševali smo v kripti pod cerkvijo, kjer počivajo tudi posmrtni ostanki naše svetnice.

Seveda nismo mogli mimo zibelke pokristjanjevanja Slovencev, mimo Gosposvetskega polja, kjer stoji vojvodski prestol, nedaleč stran pa cerkev Gospe Svete, naša prva cerkev, kjer se je utrjevala vera naših prednikov. Lahko le zapišem, da bo ta romarski dan v nas še dolgo odzvanjal.

Kljub naši odsotnosti pa smo imeli te dni v romarskem domu na obisku kar dva duhovnika, kaplana župnije Ljubljana – Sv. križ in nekega monsinjorja z Dunaja, ki ga vsako leto k nam pripelje p. Jože Lampret.

V julijskih dneh smo odpravili še zadnji spomin na neurje, ki je v avgustu leta 2016, na lovrenčevo, zajelo Olimje in na našem zvoniku raztreščilo kupolo. Pleskarji so prepleskali vhod v samostan in stopnišče, pred vhodom pa smo zamenjali dva steklena panoja, ki sta se takrat raztreščila.

Župnijska in samostanska knjižnica se je v teh letih našega bivanja v Olimju zelo obogatila, zato je v mali sobici, ki leži ob notranji steni cerkvene ladje, zmanjkalo prostora. Tako se je p. Ernest odločil, da še drugo, to je sosednjo sobo, ki je bila bolj odlagališče vsega, preuredimo v knjižnico. Mizar Štravs je v prvem tednu julija že pričel z delom. Postavil je omare in police za nove knjižne izdaje. Tako se bo tisti, ki se bo posvečal bolj duhovnemu raziskovanju in branju, lažje znašel v tej množici knjig, revij in drugih tiskovin.

P. Franc Murko se je sredi meseca odpravil na duhovne vaje v Assisi, da bo duhovno pripravljen na novo pastoralno dolžnost, ki ga čaka v župniji sv. Petra v Ljubljani. Ostali pa se pripravljamo na veliko slovesnost, ki bo v nedeljo, 22. julija, na podružnici apostolov Filipa in Jakoba v Selah. Povabili smo celjskega škofa Stanislava Lipovška ter brata Janeza in Mirka Krašovca, ki sta v tej župniji začela s prvimi prenovitvenimi deli. Kot jagoda na kupi bo ta cerkva zasijala v vsej svoji prvotni lepoti. Glavni oltar krasi slika apostolov Filipa in Jakoba, ki jo je za to cerkev na Dunaju naročil bl. škof Anton Martin Slomšek.

Tako je v nedeljo, 22. julija, celjski škof dr. Stanislav Lipovšek v Selah blagoslovil obnovljeno cerkev in glavni oltar. Po sv. maši je g. škof blagoslovil tudi avtomobile in druga prevozna sredstva. Sledila sta še pogostitev in bratsko druženje.

V nedeljo, 29. julija, smo se pri sv. maši ob 9. uri poslovili od našega p. Franca Murka, ki po 17 letih zapušča Olimje in se seli v Ljubljano. V župniji sv. Petra, kjer deluje tudi bolniška župni-

ja, bo prevzel službo bolniškega duhovnika. P. Franc je ves čas bivanja v Olimju opravljal službo župnika sodelavca, zadnja 4 leta pa tudi službo samostanskega predstojnika. Bil je izredno dober sobrat, vsem nam vzor dobrega redovnika. Za vse dobro, kar je v Olimju naredil za nas sobrate in božje ljudstvo, smo se mu iskreno zahvalili. Naj ga pri njegovem bodočem delu z bolniki v kliničnem centru spremlja Božji blagoslov. Po sv. maši smo se zbrali v dvorani romarskega doma. Slovesnost je pokazala, kako priljubljen je bil p. Franc med vsemi, ki si želimo živo in dejavno župnijsko skupnost. Zadnji dan julija sta se na kosilo iz Ljubljane pripeljala br. Klemen in novomašnik p. Rufin. Po kosilu smo ga naselili v sobo p. Franca, ki je vse svoje stvari že prenesel v kombi, ki ga je popoldne odpeljal na novo službeno mesto, v samostan p. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljano.

Avgust je bil čas počitnic in dopustov. V romarskem domu smo gostili družino laičnega misijonarja g. Uroša, ki je deloval na Papui Novi Gvineji. Tudi duhovnik Peter Stiker iz Globasnice na Koroškem je bil z nami, prav tako dve sestri redovnici iz Zagreba in družina laične misijonarke Ane, ki je delovala kot medicinska sestra na misijonu na Madagaskarju. Pestro življenje nam pomaga, da bomo lažje preboleli izgubo p. Franca, se navadili in vpeljali v delo p. Rufina ter se z vso vnemo lotili dela za farane in romarje.

Avgustovski vroči dnevi so se vrstili eden za drugim. P. Rufin se je na prvo nedeljo v avgustu predstavil župljanom in drugim obiskovalcem naše cerkve v lepi luči. Vsi so pohvalili njegov mil glas in lepe misli iz pridige. Skupaj s p. Ernestom in br. Jožetom so odšli tudi na podružnico v Sele. Tudi tam so ga lepo in prijazno sprejeli. P. Ernest je pripomnil, da sicer ni prejel šopka rož, a ga bo morda takrat, ko bo zapuščal našo župnijo (tako kot p. Franc).

Popoldne na nedeljo, 5. avgusta, pa so nam prijetno srečanje pripravili naši zeliščarji iz Podčetrška. Na dvorišču so postavili stojnice in vsem obiskovalcem ponudili svoje dobrote.

15. avgusta je bilo v župniji naše nebeške zavetnice Marije Vnebovzete zelo slovesno. Ob 9. uri se je pričela slovesna procesija z Najsvetejšim in kipom Marije Spremljevalke po vasi Olimje z blagoslovi ob kapelicah. Ob nadškofu Turnšku, domačih patrih in sosednjih duhovnikih se je procesije udeležila tudi velika množica vernikov in različnih skupin, ki delujejo v župniji: Karitas, zeliščarji, čebelarji, ministranti in cerkveni pevci. Ob njih je v procesiji stopala folklorna skupina iz Poljčan in godba na pihala iz Svetine. Sledila je slovesna sv. maša, ki jo je ob somaševanju domačih in sosednjih duhovnikov daroval upokojeni nadškof dr. Marijan Turnšek. Vse navzoče je spomnil na procesijo življenja in v tej procesiji smo vsi skupaj z Marijo in njenim Sinom. Slovesnost smo sklenili s petimi litanijami v čast Mariji, ki nas z nebes podpira na naši življenjski poti.

Zadnji avgustovski dnevi so nam prinesli nove obiskovalce. Že v tednu po veliki maši smo sprejeli skupino cerkvenih pevcev in pevk iz več župnij v okolici Kopra. Bilo jih je 35. Po nedeljski maši so se nam predstavili z lepim petjem cerkvenih in drugih slovenskih pesmi pod veliko lipo pred cerkvijo.

Tudi letos smo povabili mlade fante na teden skupnega življenja z brati minoriti v samostanu Olimje. Odzvala sta se dva fanta, Marjan in David. Vsi se trudimo, da bi jima življenje v samostanu z brati približali tako, da bi ga vzljubila in se odločila za duhovni poklic.

Na praznik Marije Kraljice, 22. avgusta, se je v Olimju začel štiridnevni oratorij za otroke iz župnij Podčetrtek, Polje ob Sotli in Olimje. Vodili so ga mladi animatorji iz različnih župnij, duhovno pa jih je spremljal p. Rufin. Oratorija se je udeležilo nekaj čez 60 otrok. Približali smo jim življenje in delo našega misijonarja in svetniškega kandidata škofa Friderika Barage.

Na praznik Marijinega rojstva smo začeli tudi novo veroučno leto. K sv. maši smo povabili vse otroke in njihove starše. Po sv. maši, ki jo je vodil p. Rufin, je vse otroke povabil pred oltar in vsake-

ga posebej pokrižal. Skupaj s p. Ernestom pa sta že eno nedeljo prej po sv. maši vse starše nagovorila na srečanju v dvorani romarskega doma.

Veliko veselje pa so dočakali tudi člani in članice našega Karitas Obsotelje, ki so v začetku septembra za svoje neumorno delo prejeli posebno občinsko priznanje.

Seveda pa je največje priznanje, darove in zahvale za svoj 50. rojstni dan prejel naš br. Jože Strojnik. K praznovanju je povabil najprej svoje sorodnike, potem vse naše samostanske sodelavce in nazadnje še vse dekanijske duhovnike. Toliko let služenja ljudem v naši zeliščni lekarni mu je prineslo slavo in prijateljstvo z mnogimi obiskovalci. Kar sedem tort, ki jih je ob drugih darovih prejel od ljudi, priča, da v Olimju opravlja pomembno delo. To je sporočil tudi novi provincial Igor Salmič, ko mu je osebno prišel čestitat in zaželet Božjega in Marijinega blagoslova.

Še nekaj dni in prišla bo zlata jesen s svojimi darovi. Upamo, da bodo tudi naše skupnosti vse bolj postajale kraj zlatih duhovnih vrednot.

p. Jože Lampret in sobratje

Minoritski samostan sv. Maksimilijana Kolbeja

Po XV. rednem provincialnem kapitlju, ki se je obhajal v tem letu, ni nič več tako, kot je bilo prej. Dobili smo novo provincialno vodstvo in bratje smo se množično selili iz samostana v samostan.

Prav v tem času sprememb se je moral tudi piranski nadangel Mihael posloviti z vrha zvonika in zaradi močnih poškodb skupaj z menoj oditi na »prenovo« v Ljubljano. Eden na Trubarjevo, drugi na Litijsko. Nič drugače ni bilo v samostanu sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani. Tudi tam je zavel močan veter. Primopredajo v Ljubljani smo uredili hitro, dokumente pa je pozneje, po vrnitvi iz tujine, pregledal in potrdil še provincialni minister p.

Igor Salmič.

Iz samostana sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani so odšli: gvardijan p. Danilo Holc, ki je po novem postal tajnik province, definitor in ekonom in sedaj deluje v provincialatu na Ptuj; naš letošnji novomašnik p. Rufin Vladimir Predikaka, ki je pristal v Olimju; v novo samostansko skupnost je odšel tudi p. Janko Gašparič. Pristal je v filialni hiši sv. Doroteje v Dornavi, ki spada pod samostan sv. Petra in Pavla na Ptuj. Na Videm pri Ptuj pa je odšel še p. Andrej Šegula.

V samostan sv. Maksimilijana Kolbeja v Ljubljani pa smo prišli trije novi bratje. Iz Pirana p. Slavko Stermšek, ki je postal novi gvardijan, pa tudi magister postulantov in ponovincev in v župniji sv. Petra duhovni pomočnik. P. Janez Ferlež je prišel z Vidma pri Ptuj, kjer je bil predstojnik, sedaj pa upravlja dve župniji: Javor in Prežganje. Iz Olimja, kjer je opravljal predstojniško službo, je v naš samostan v Ljubljani prišel za kaplana bolniške župnije p. Franc Murko. V samostanu v Ljubljani so ostali: p. Cristian Balint, p. Dani Golavšek in študent br. Klemen Slapšak. Iz Turnišča pa je prišel v naš samostan še ponovinec br. Andraž Čebular.

V tem kratkem času, od premestitev naprej, se je v samostanu in župnijah, ki jih upravljamo bratje, zgodilo kar nekaj odmevnih dogodkov. Nekateri bratje, ki še niso dopustovali, so odšli tudi na letni dopust v različne kraje.

Med pomembnejšimi dogodki v samostanu in župniji naj omenim praznovanje sv. Maksimilijana Kolbeja 14. avgusta 2018. Za duhovnike sosednjih župnij in za brate iz province smo na ta dan pripravili slovesno kosilo, na katerem se je zbralo 29 duhovnikov in redovnikov. Zvečer istega dne smo obhajali slovesno sv. mašo, pri kateri so bili navzoči tudi sosednji župniki. Po maši smo vse povabili v župnijske prostore na agape. Druženje je bilo prijetno.

Od 21. pa do 25. avgusta 2018 je v župniji potekal oratorij. Na njem se je zbralo 65 otrok in od 25 do 30 animatorjev. Voditelja oratorija sta bila mladinca Luka Korošec in Aljaž Mrzelj v sodelovanju z župnikom p. Cristianom Balintom. Vse je potekalo v najlepšem redu.

Vmes smo imeli tudi umestitvi župnika p. Janeza Ferleža v Javoru in na Prežganju. Umestitvi sta izvršila ljubljanska pomožna škofa dr. Anton Jamnik in dr. Franc Šuštar. P. Janez Ferlež je bil izvoljen tudi za prodekana dekanije Litija. Župnika p. Janeza Ferleža so kar hitro obiskali romarji z Vidma pri Ptuj, le nekaj dni pozneje pa je p. Janez Ferlež popeljal svoje farane na romanje po Štajerskem. Med ostalimi kraji so obiskali Ptujsko Goro, Videm pri Ptuj in seveda Dornavo, kjer sedaj deluje njihov prejšnji župnik p. Janko Gašparič. P. Janez Ferlež je nad svojima dvema župnijama več kot navdušen in ima tisoč in en načrt, kako župniji dvigniti na višjo raven. Tudi bolniški kaplan p. Franc Murko je zacvetel v svoji novi službi. Te dni je njegov župnik p. Dani Golavšek na letnem dopustu in p. Franc Murko vse sam odlično obvlada.

P. Cristian Balint je bil avgusta na dopustu v Romuniji pri svojih domačih. Te dni pa sta s p. Matejem Sentešem ponovno v Romuniji, saj bo iz župnije p. Cristiana Balinta za blaženo razgla-

šena Veronika Antal. P. Cristian je bil v dekaniji Ljubljana Center skupaj s štirimi sokandidati predlagan za dekana. Javno se je zahvalil za to zaupanje in prosil, naj gre ta »kelih« mimo njega. Tako se je tudi zgodilo. Za dekana in prodekana sta bila izvoljena druga dva. Proti koncu meseca avgusta je odšel na dopust tudi brat Andraž Čebular, ki je 26. avgusta 2018 v samostanski kapeli sv. Maksimilijana Kolbeja podaljšal redovne zaobljube za eno leto. Zaobljube je s pooblastilom provincialnega ministra p. Igorja Salmiča sprejel p. Slavko Stermšek, vikar province.

V Sostrem so v nedeljo, 2. septembra 2018, praznovali stodvajseto obletnico postavitve sedanje cerkve. Predstavnik minoritov na praznovanju je bil p. Slavko Stermšek, prov. vikar. Slovesnost je vodil nadškof in metropolit msgr. Stanislav Zore. V Sostrem bomo v okviru samostana nadaljevali z duhovno asistenco tretjemu Frančiškovega redu. Po možnosti se bomo patri menjavali.

V petek, 7. septembra 2018, je naša minoritska provinca zamenjala star kombi z novejšim, že rabljenim. Pri tem opravilu je prizadevno sodeloval tudi naš brat Klemen Slapšak, ki je uredil vse potrebno za zamenjavo, razen plačila seveda. To so uredili drugi. Kombi je bil že nekajkrat koristen prevoznik, zato ni strahu, da bo sameval in počasi rjavel.

Trije bratje smo se udeležili molitvenega dneva za duhovne poklice na Brezjah. To je bilo 8. septembra 2018 s pričetkom molitve ure ob 9. uri. 14. septembra 2018 smo imeli v Piranu primopredajo gvardijanskih in ekonomskih poslov. Bilo je napeto, vendar smo preživeli. Isti dan je bilo slovesno tudi ob 19.30 v kapeli kliničnega centra, saj je kapela posvečena povišanju sv. križa. Slovesnost je opravil naš provincialni minister p. Igor Salmič, ob njem pa sta bila oba bolniška duhovnika in drugi.

Tudi v Stični smo bili prisotni. Tam nas sicer ni bilo veliko, bilo pa je kar nekaj mladih iz naše župnije.

V nedeljo, 16. septembra 2018, je bilo ob 9.

uri dopoldne spet veselo. V župniji sv. Petra v Ljubljani smo imeli ponovitev nove maše našega minoritskega novomašnika p. Rufina Vladimirja Predikake. Ob njem sva somaševala župnik p. Cristian Balint in duhovni pomočnik p. Slavko Stermšek. Pridigal je sam novomašnik in nam povedal, da brez križa ne bo šlo. Le v njem je zveličanje in naše odrešenje. Po maši smo se družili v župnijskih prostorih. Bilo je lepo, kot vedno.

Na redovniški dan, ki je bil 19. septembra 2018 v Vipavi, nismo pozabili. S seboj smo v kombiju peljali še Marijine sestre. To bi bilo vse iz bele oziroma zelene Ljubljane.

Dodati pa moram, da nam zdravje ne služi najbolje. Vsi hodimo okrog zdravnikov. Najbolje se držita br. Klemen Slapšak in p. Janez Ferlež. Nekateri smo imeli le preglede, drugi zobobole, pa tudi prehladi so bili močni. Brat Andraž Čebular je pred dnevi »popravljal« ožilje na nogi in je sedaj na bolniški. Želimo mu hitro okrevanje. Vam v provinci pa: mir in dobro!

p. Slavko Stermšek

Minoritski samostan sv. Antona Padovanskega

Kar nekaj časa je, odkar smo se zadnjič oglasili iz Prekmurja. Vzrok je bila zloraba našega pisanja. V tem času se je zgodilo veliko novega in lepega. Lansko leto je minevalo v praznovanju 750-letnice prve pisne omembe naše stare cerkve v Turnišču. Ob tej priložnosti se je zvrstilo več slovesnosti, simpozij ter več odmevnih koncertov, katerih glasba je odzvanjala v starodavnih prostorih turniške prafare. Drugače pa v župniji tečejo stvari po običajnih pastoralnih tirnicah, ki so obogatene z lepo obiskanimi romarskimi shodi in številnimi romarskimi skupinami. Prejšnje pastoralno leto je bil v naši skupnosti br. Andraž, ki je lepo poskrbel za p. Franca, obrezal vse sadno drevje in bil dobrodošla pomoč v kuhinji. Župnija je imela letos kanonično vizitacijo, ki jo je gospod

škof združil z birmansko skušnjo. Letos smo kot župnija poromali v Assisi in k patru Piju. Zelo lepo romanje, ob katerem upamo, da bo obrodilo sad, da bi tudi pri nas zaživel OFS.

Avgusta pa je samostansko skupnost obogatil p. Anton Borovnjak. To je bila odlična pridobitev, saj sedaj ne potrebujemo posebnih prevajalcev za prekmurščino. Glavno dogodek v avgustu je bila velika maša, ki je letos minila brez p. Tonija, ki je imel ravno v tem času hude probleme s križem. Tako so bili ostali bratje nosilci večine dejavnosti. Hvaležni smo tudi p. Damjanu za pomoč. Pri slovesni sveti maši na sam praznik Marijinega vnebovzjetja je soboški škof msgr. dr. Peter Štumpf blagoslovil obnovitvena dela. V lanskem letu smo popravili številne zidne razpoke na cerkvi in prepleskali notranjost. Pri teh delih so se farani zelo lepo odzvali s številnimi darovi. Tudi tron v glavnem oltarju je bil potreben obnove in stro-

kovnega posega. Tako je restavratorski center zamenjal celotno leseno strukturo oltarne niše, pri tem pa smo zamenjali tudi ozadje, ki je sedaj sinje modro, kar je nekako logično za ozadje Marijinega vnebovzjetja. Dodali smo še dva angela, ki sta bila pred desetletji ukradena. Stara baročna prižnica je bila v zelo slabem stanju. Potreben je bil temeljit poseg in dolgotrajni postopki, da se je prižnica v celoti ohranila v prvotni podobi. Tako ta baročni biser zopet krasi našo cerkev. Glavna restavratorska dela je opravil restavratorski center Legan iz Žužemberka, pleskarska dela pa pleskarstvo Škraban iz Murske Sobotice. Sredstva za obnovo prižnice in Marijinega trona so bila vzeta iz zapuščine pokojne gospodinje Mimike Šoštarich.

Z novim pastoralnim letom smo začeli umirjeno in brez pretresov. V jesenskem času so sobote zelo pestre, veliko je romarskih skupin in porok. Bogu hvala!

Še ena zanimivost. V Turnišču imamo Frančiškov vrt. Na praznik Marijinega rojstva, ko je bil pri nas škofijski molitveni dan za duhovne poklice, je naša rasa Lili izvalila šest malih račk, ki že veselo gagajo. Naš »živalski« vrt poleg račk naseljujejo tudi trije zajci.

Veseli bomo kakšnega obiska v Prekmurju!

p. Toni

IZ NAŠIH MISIJONOV

Kazahstan

Dragi bratje in vsi, ki prebirate Sporočila!

En lep pozdrav iz Kazahstana, kjer se vreme že počasi hladi in se narava pripravlja na jesen in zimo. Od zadnjega javljanja se je pri nas zgodilo nekaj zelo lepih in prijetnih dogodkov.

Kot vsako leto smo v poletnem času izvedli kar nekaj projektov za otroke in mladino. Imeli smo lep oratorij in počitnice za otroke, ki so letos potekale v Makinsku, kjer naše sestre usmiljenke odpirajo nov samostan. Naše življenje tam je bil majhen poskus, ali je vse v redu, in pokazalo se je, da je bilo med obnovo narejenih nekaj napak. Prvi dan smo imeli na primer na hodniku naliv, ker se je zlomila oziroma snela cev s toplo vodo in je lilo kot iz škafa.

Ob velikem šmarnu smo z našo mladino in mladimi v skupini Samuel sodelovali na srečanju mladih v Azornoje, kjer se je zbralo več kot 200 mladih iz celega Kazahstana. Nekateri so potovali z zahoda cele tri dni v štirih kombijih. Srečanje je bilo zelo dobro pripravljeno in mladi so preživeli skupaj pet bogatih dni. Na sam praznik pa sta nas obiskala nuncij in naš domači škof.

Srečanje mladih v Azornoje

Sedaj pa k nam domov. Letos praznujemo oziroma se spominjamo deset let prihoda bratov v Kazahstan. Obletnico smo hoteli praznovati z malo zamude, in sicer na antonovo. Medse smo povabili tudi našega gen. min. Marca Tasco. Temu jubileju pa smo pridružili še dva abrahama. Br. Pawel je letos dopolnil 50 let življenja na tem svetu in eno petino ga je preživel na kazahstanskih tleh. Le tri dni po njegovem rojstvu pa je zaključil noviciat in položil prve obljube naš br. Roberto, ki je

tako praznoval »abrahama« redovnega življenja, ki ga je večino preživel v misijonih (Španija, Romunija, Kazahstan). Ob tej priložnosti je obnovil obljube. Prejel je blagoslov papeža Frančiška. Na njegov rojstni dan v avgustu pa se nam je pri maši pridružil nuncij in prinesel medaljo pro ecclesia et pontifice, ki mu jo je izročil v imenu Vatikana in papeža Frančiška.

Med obiskom gen. min. Marca Tasce smo govorili tudi o naši bodočnosti in korakih naprej. Nekaj programov, ki jih imamo, bomo peljali naprej (glasbena šola, program Zaščita življenja – Pro Life, delo z mladimi ...), opuščamo pa projekt centra dialoga kulture in vere, ki ni zaživel oz. s strani škofije niso bili narejeni potrebni koraki glede gradnje. Hkrati smo videli, da prostori, kjer začasno (že 10 let) živimo, niso primerni za redovno življenje in vse projekte, ki jih vodimo. Poleg cerkvene zemlje smo našli dovolj velik kos zemljišča, ki je na prodaj, kjer bi lahko zgradili samostan za pet bratov, ki bi lahko sprejel tudi nekaj gostov oziroma v katerem bi lahko imeli tudi seminarje. Naša stara hiša bi postala glasbena šola. Sosedje, ki prodajajo zemljo, odhajajo v Rusijo, zato je treba hitro najti sredstva. Gre za visok znesek (kljub revnemu predelu smo še vedno v glavnem mestu), in sicer 40.000 EUR. Prošnjo za pomoč smo naslovili na škofovsko konferenco v ZDA in upamo na pozitivno rešitev. Potem pa bosta sledila še gradnja in opremljanje novega samostana oziroma samostanske hiše.

Če letos nismo imeli mladih prostovoljcev iz skupine Pota za pomoč na programih mladine in otrok, pa smo imeli dvakrat na obisku goste iz Mozirja. Prvič nas je obiskal župnik g. Sandi z Janijem Slemenškom in njegovo družino. Jani je krovni mojster in si je prišel pogledat streho nad cerkvijo in samostanom sester usmiljenk, ki je začela puščati. Naredil je dober načrt in spisek potrebnega orodja in opreme, lesa in strešne kritine, ki je potrebna za zamenjavo. Naša naloga je bila, da smo pripravili vse do njegovega drugega prihoda v septembru, da ne bi čakali in stali križem rok. Poleg materialne priprave smo si prihajajoče razdelili v molitveno botrstvo in zanje vsak dan molili. Vsak je dobil svojega molitvenega botra. 5. septembra ponoči smo se odpeljali na letališče iskat skupino 12 prostovoljcev in župnika iz Mozirja. Doživeli so nočno vožnjo čez mesto, ki ga potem cel teden niso videli, ker so dneve preživeli na strehi. Kljub napovedanemu dežju so bile naše molitve močnejše in je padlo samo nekaj kapelj. Na srečo je šlo brez večjih zapletov. En žebelj se je prebil čez podplat, a je nogo oskrbela sestra. Eden od delavcev pa je padel skozi strop v predverje cerkve in ostal nepoškodovan. Očitno so molitve pomagale. V dopoldanskih urah zadnjega dne so delo končali in v novi zvonik namestili začasni zvon, narejen iz posode za kuhanje golaža, da je zazvonil. Za ogled mesta jim je ostalo samo popoldne, zvečer pa je sledilo še presenečenje – bešparmak – tradicionalna jed iz konjskega mesa. Edina

priložnost za sprostitev je bila v petek zvečer. Ko ni bilo možno delati na strehi, smo šli kot zavedni Slovenci navijati na nogometno tekmo mladih reprezentanc Kazahstana in Slovenije, ki se je končala z neodločenim rezultatom. Namestili so nas na posebno mesto za navijaške skupine, dobili smo skupino varnostnikov in vojakov, ki so nas varovali in spremljali do avtomobilov na parkirišču. Navijali smo tako glasno, da smo preglasili vse, ki so navijali za Kazahstan. Posledice pa so bile vidne naslednji dan, ko nas je bilo nekaj brez glasu. Naj se tudi na tem mestu zahvalim našim gostom, ki so si sami plačali letalske karte in zbirali denar za projekt. Zbrali so več kot 11.000 EUR, porabili pa smo nekaj več kot 8.000 EUR. Tako nam je ostal še denar, da bomo lahko v garaži postavili dodatno peč na plin in dokončali prostore za goste. Hvala Mozirju za finančno in duhovno pomoč. Hvala pa tudi našemu p. Janezu Ferležu, ki je pomagal pri zbiranju sredstev s koncertom v mozirski župnijski cerkvi.

Zadnji teden v septembru imamo duhovne vaje, pridružijo se nam tudi bratje iz Uzbekistana, tako da nas bo vseh skupaj deset. Duhovne vaje bo vodil bivši kustos iz Rusije.

Animatorji

Lep praznovanje Frančiškovega praznika. K nam se je za praznik napovedal fr. Jacek Cupinski, generalni asistent, o čem bomo govorili, pa v novi številki.

br. Miha

København

Spoštovani bralci naših Sporočil!

Čas počitnic je hitro minil, čeprav so bile zame tokrat nekoliko podaljšane. Zaradi provincialnega kapitlja in drugih obveznosti sem lahko preživel v Sloveniji skoraj dva meseca. Seveda me je v tem času nadomeščal sobrat p. Tomislav, ki je imel kar precej dela, saj se tukaj dopusti začnejo julija in tako so tudi nekateri duhovniki odšli v samotne kraje, da si nekoliko odpočijejo. Ko sem se vrnil, pa si je lahko dopust privoščil še on, preživljal ga je v Puli. Zame pa se je začelo resno delo.

Kot sem že omenil, so bili nekateri duhovniki na dopustu, zato sem čez vikende imel kar po štiri nedeljske maše na različnih krajih, čez teden pa vsak dan večerno mašo. Moram priznati, da so se trije tedni, ko je bil p. Tomislav odsoten, prav vlekli, saj redovniki nismo navajeni živeti kot samotarji, ampak v skupnosti. Hvala Bogu smo imeli tudi pri nas zelo lepo in toplo poletje, tako da sem veliko časa preživel v naravi. Poleg našega samostana in cerkve je čudovito jezero, kjer si lahko umiriš misli.

25. avgusta sva organizirala enodnevno duhovno obnovo za Frančiškov svetni red oziroma za tiste člane, ki se pripravljajo, da bodo naredili zaobljube. Na pomoč nama je priskočil br. Teodor, ki je bil prav v tem času na dopustu. Br. Teodor živi in deluje v svetem samostanu v Assisiju, kjer

skrbi za romarje z Danske in celotne Skandinavije. Njegovega obiska sva vedno vesela, saj nama popestri bratsko življenje.

Prvi teden septembra pa nama je popestrila gospa Nada, sestra p. Tomislava, ki je prišla na kratek obisk. Hvaležna sva ji, ker naju je razvajala z okusnimi kosili. Ker živi v Ljubljani, so bile na jedilniku bolj ali manj slovenske jedi. Tudi pravo vreme je ujela, tako da sta s Tomislavom preražjala skoraj cel København.

Od 17. do 21. septembra sva se udeležila študijskega tedna, namenjenega vsem klerikom. To je neke vrste teden permanentne vzgoje, kot ga poznamo v našem redu. V kraju Magleås se je zbralo približno 50 duhovnikov skupaj s škofom. Tukaj ima namreč škofija svoj konferenčni center. Sem prihajajo skupine, ki lahko najamejo prostore za različna srečanja. Ker pa kompleks ne prinaša dovolj dobička za vzdrževanje, ga bo škofija prihodnje leto prisiljena prodati. Vsebina študijskega tedna je bila zelo zanimiva. Različni predavatelji so nam poskušali osvetliti določene probleme, s katerimi se danes sooča Katoliška cerkev na Danskem. Dotaknili smo se tem, kot

so ekonomija in cerkveni davek. Na Danskem Evangeličanska cerkev uživa status državne cerkve. To pomeni, da država za tamkajšnjo Cerkev zbira cerkveni davek, cerkveno premoženje pa je dejansko državno premoženje. Nam, katoličanom, seveda ni treba plačevati cerkvenega davka s tega naslova, ampak verniki plačujejo cerkveni davek Katoliški cerkvi v župniji, kjer imajo stalno bivališče. Ker pa »katoliški« cerkveni davek ni obvezen, ga seveda ne plačujejo vsi. In tako plačuje davek le približno 20 % katoličanov, kar seveda ne zadošča za življenje Katoliške cerkve na Danskem. Connie Hjelm iz Centra za diakonijo in menedžment je imela dve predavanji o konfliktu. Teoretično in praktično smo se soočali s konfliktnimi situacijami, ko v konfliktu sami ne sodelujemo in smo le mediatorji oziroma ko smo tudi sami del njega. Eno od zanimiv predavanj je imel tudi Bjørn Thomassen, ki nam je spregovoril o religiji in sekularizmu na Danskem in o

tem, zakaj imajo mnogi Danci težave s Katoliško cerkvijo. Danska je danes žal ena najbolj sekulariziranih držav na svetu, čeprav se v ozadju še vedno čutijo krščanske vrednote. Zadnji dan smo spregovorili tudi o diakoniji in stalnih diakonih, predvsem o njihovem izobraževanju, kako najti primerne kandidate in kakšna je njihova naloga znotraj Cerkve. V naši škofiji je kar nekaj stalnih diakonov in kandidatov, ki se pripravljajo na diakonat.

Na Frančiškovo bo minilo leto dni, odkar sem prvič stopil pred ljudi in jih v sicer kratki pridigi nagovoril v danščini. Zdaj je pridiganje postalo že skoraj »rutina«, ki pa zahteva ogromno priprave. Spomnim se besed patra, ki mi je rekel, da se začneš na pridigo pripravljati že v ponedeljek. Kot mlad duhovnik si takrat tega nisem vzel preveč k srcu, sedaj pa je to postala realnost.

Letos bomo skupaj s Frančiškovim svetnim redom organizirali praznovanje sv. Frančiška Asiškega. 3. oktobra bomo zvečer obhajali spomin smrti sv. Frančiška – transitus, na sam praznik pa bomo imeli po maši tudi majhno pogostitev za vse navzoče. Hkrati bo to tudi priložnost, da našim vernikom povemo kaj več o tretjem redu sv. Frančiška in jih navdušimo zanj.

Naj vas praznovanje praznika sv. Frančiška Asiškega utrdi in spodbudi, da bi tudi mi danes znali in zmogli slediti poti Jezusa Kristusa po zgledu sv. Frančiška.

p. Tomaž Majcen

ODMEVI

Beatifikacija blažene Veronike Antal v Romuniji

V soboto, 22. septembra, sem imel nepozabno priložnost, da sem skupaj s sobrati iz naše kustodije v Nisiporeštiju (Romunija) prisostvoval slovesnosti beatifikacije božje služabnice Veronike Antal, device in mučenke. Naj pripomnim, da je Nisiporešti rojstna župnija p. Kristjana Balinta in da je bil poleg njega pri slovesnosti navzoč tudi p. Matei Senteș.

Nisiporești se ponaša z veliko novo cerkvijo, ki je pod svoje okrilje sprejela posmrtno ostanke Veronike Antal. Župnijo upravljajo naši sobratje. Slovesnost beatifikacije je vodil prefekt za kongregacijo za svetnike kardinal Giovanni Angelo Becciu, navzoči so bili vsi romunski škofje, vključno z grkokatoličani. Slovesnosti so se udeležili tudi predstavniki krajevne oblasti in nekateri državni poslanci. Verski dogodek pa je imel velik odmev v medijih.

Med našimi sobrati iz domače province in od drugod po svetu je bil navzoč tudi generalni minister p. Marco Tasca z nekaterimi člani generalnega definatorija. Somaševalo je okoli 400 duhovnikov. Slovesnost je pod pokroviteljstvom škofije Iași organizirala Minoritska provinca sv. Jožefa, katere član p. Damian Pătrașcu je kot generalni postulator našega reda vodil postopek za beatifikacijo. Vse je bilo organizirano do podrobnosti, tako da je bila slovesnost zares lepa in polna bogatega doživetja, k čemur je prispevalo zborovsko petje dvestočlanskega zbora ob spremljavi inštrumentalistov.

Med mašo je v obredu beatifikacije p. Damian Pătrașcu prebral kratek življenjepis božje služabnice Veronike in dekret o beatifikaciji. Božja služabnica Veronika Antal je bila rojena 7. decembra 1935 v Nisiporeštiju kot prvi otrok staršev Gheorgeja in Eve in je bila krščena prvi dan po rojstvu v Hălăuceștiju, v cerkvi, posvečeni rojstvu Blažene Device Marije. V svojem ranem otroštvu je bila poučena o krščanski veri in življenju; vzgojo pa so ji dali njeni starši in še posebej teta Zarafina, ki ji je vlila ljubezen do Boga in bližnjega. Štiri leta je obiskovala vaško šolo in potem, tako kot je bilo v navadi, pomagala svojim staršem pri delu na polju

in domačih opravilih. Ko je imela približno 15, 16 let, je postala članica Frančiškovega tretjega reda in Vojske Brezmadežne. V kratkem času je postala goreča oznanjevalka pobožnosti do Blažene Device Marije in pričevalka frančiškove karizme. Želela je živeti posvečeno življenje v redovni skupnosti, in sicer bi bila rada vstopila v red sester misijonark frančiškank iz Assisija (Del Giglio), a zaradi ukinitve redovnih skupnosti s strani komunističnega režima te želje ni mogla uresničiti. Vendar je kljub temu na skrivaj naredila zaobljubo čistosti in začela živeti kot posvečena oseba (sestra) v domači hiši. Posvečala se je molitvi in vsak dan prisostvovala pri sveti maši. Udeleževala se je čiščenja Najsvetejšega in brala knjige z nabožno vsebino. Istočasno je poučevala otroke v veri in pomagala ubogim, ostarelim in bolnim v vasi.

Zvečer 24. avgusta 1958, medtem ko se je vračala od maše, pri kateri je bila slovesnost zakramenta birme, ki ga je otrokom podelil duhovnik (ordinarius substitutus) Petru Pleșca, jo je napadel mladenič iz vasi. Po strahovitem boju jo je umoril z nožem, zadal ji je dvainštirideset vbodov. Drugo jutro so našli njeno telo, v njeni roki rožni venec, na njenem hrbtu pa koruzne stroke v obliki križa. Njeni sovaščani so takoj govorili o svetniški smrti, glas o njeni svetosti pa se je hitro razširil. Pokopana je bila 27. avgusta.

Bilo je neizmerno ganljivo, ko so v slovesni procesiji prinesli relikvijo blažene Veronike v cerkev in relikviarij položili na oltar pred njeno podobo. Ravno tako je bilo čutiti veliko ljubezen, ki so jo ljudje izkazali novi blaženi, ko so v dolgi vrsti čakali, da se lahko približajo grobu in pred njim opravijo molitev. Njeno življenje je bilo življenje ubogih, življenje tistih, ki jih Jezus blagruje v evangeliju, ker je njihovo božje kraljestvo. Njena smrt je bila strašna, nekje na poljih, ki jih je obdelovala v svojem kratkem življenju. Iz teme te smrti pa je prešla v svetlobo božje ljubezni, ki ji je ostala zvesta. Ni bila umorjena iz ničeve strasti, pač pa iz sovraštva do tega, kar je bila zaradi svoje vere. »To je zmaga, ki premaga svet, naša vera,« pravi evangelist Janez. Zmaga proti logiki tega sveta, zmaga malih in nedolžnih. Njena relikvija, prah in osta-

nek človeškega tozemeljskega življenja je naenkrat zažarel kot zlato v luči nedopovedljive božje svetlobe.

Bila je tretjerednica. Njena svetost nas, Frančiškove brate, opozarja na naš odnos do tretjega reda in do naše karizme, ki jo tako poceni zapravljamo. Minister general p. Marco Tasca je v svojem nagovoru poudaril njeno iznajdljivost v življenju osebne poklicanosti in v oznanjevanju evangelija. V nemogočih okoliščinah je hodila za Gospodom in On ji je dal, da mu je ostala zvesta do konca, da je ostala zvesta Ljubezni. Dokazala je, da tistih, ki se predajo Kristusovi ljubezni, zares nič ne more ločiti od nje.

Blažena Veronika Antal, prosi za nas!

p. Martin Kmetec

Podaljšanje zaobljub

26. avgusta 2018 je v samostanski kapeli sv. Maksimilijana M. Kolbeja v Ljubljani br. Andraž Čebular podaljšal svoje redovne zaobljube za eno leto. Zaobljube je s provincialovim dovoljenjem sprejel p. Slavko Stermšek, vikar province. Priči sta bili p. Cristian Balint in br. Klemen Slapšak. Zaradi pastoralnih dolžnosti sta bila opravičeno odsotna p. Franc Murko in p. Janez Ferlež. Po veselemu dogodku so pri slovesnem kosilu br. Andražu nazdravili in mu zaželeli vse dobro v naslednjem letu.

Redovniški dan

19. septembra 2018 smo se v Vipavi in Logu pri Vipavi slovenski redovniki in redovnice srečali na redovniškem dnevu. Tema letošnjega srečanja so bili mladi, saj se bo v kratkem (meseca oktobra) v Rimu odvijala škofovska sinoda (o) mladih in o njihovem razločevanju poklicanosti. Zelo so me nagovorila pričevanja gostov: ge. Urške Mali Kovačič, s. Rebeke Kenda, p. Primoža Jakopa in g. Toneta Česna. Zelo lep pa je bil tudi nagovor škofa Jurija Bizjaka pri sveti maši. Nekaj poudarkov, ki so se me dotaknili:

Urška Mali Kovačič: Vrednote mladih so se v zadnjih letih zelo spremenile, Slovenija je postala zelo sekularizirana država. Mladi morajo pri nas (Cerkve, redovniki, duhovniki) dobiti občutek varnega prostora, kjer se lahko izrazijo in imajo možnost kritičnega razmišljanja, saj ga družba ne spodbuja. Mladi imajo vrednote, a jim pogosto manjkajo besede, razlogi, argumenti, zato te iščejo tudi pri nas. Zelo cenijo, če smo pristni in priznamo svoje napake, priznamo, da smo ranljivi in da česa tudi ne vemo. Največ pa jim pomeni, da hodimo skupaj z njimi. Več kot 60 % mladih je edincev in doma nimajo izkušnje skupnosti, zato jo iščejo v Cerkvi. Do najbolj ranljivih moramo biti pozorni po vzoru dobrega Pastirja, ki je pustil 99 ovac in šel iskat tisto izgubljeno. In mladi navsezadnje zelo iščejo Boga, mi jim lahko pri tem pomagamo in stojimo ob strani, toda oni so odgovorni za svoje življenje.

S. Rebeka Kenda: Opisala je svoje delo s skupinami v Kanjem Dolu, kamor vsako leto pride ogromno otrok in mladih. Temelji, na katerem vse sloni, so Božja beseda, Božje usmiljenje, slavljenje, življenje svetnikov, učenje skupnega načina življenja. Gre za strogo hierarhijo, a obrnjena je na glavo: starejši služijo mlajšim. Evropa se je rodila na načelu »moli in delaj« in tako je tudi v Kanjem Dolu to dvoje v središču. Otroke se uči zelo konkretne stvari (hišna opravila, kuhinja ...) in otroci se ob delu zelo dobro počutijo, seveda pa jim mora nekdo jasno pokazati, kako in kaj je treba postoriti. Jasnost pred njimi je temeljnega pomena in potem ni težav z disciplino.

P. Primož Jakop: Mladi hočejo narediti veliko

dobrega, v njih je zelo močna želja po spoznavanju novih stvari, odprti so za nove izkušnje. Z mladimi je treba dobesedno »izgubljati čas« in jih spremljati. Večkrat se zgodi, da se najpomembnejši pogovori z njimi zgodijo izven uradnega programa, pozno zvečer; tudi v tem smislu ima noč svojo moč. Mladi imajo čut za služenje. Pomembno je, da jim pomagamo pri iskanju izvira te moči, ki je v odnosu z Jezusom. Če tega nimajo, potem se lahko hitro »prekurijo«. Avtoriteta je velik izziv za mlade, a ko si več dni skupaj z njimi in živiš kakor oni, potem tudi ti kot voditelj postaneš bolj verodostojen in ti lažje prisluhnejo. Na koncu je za mlade potrebno: biti prisoten, biti pristen in vztrajati v ljubezni.

Tone Česen: Mladi želijo od drugih jasno identiteto. Leta 2016 je v Barceloni potekal seminar o pastoralni mladini in ikona tega srečanja je bil pogovor Jezusa z dvema učencema, ki gresta v Emavs. Hodil je z njima; to je podoba tistih, ki spremljajo mlade. Sedanje generacije se praktično rodijo z mobilom, a kljub temu hrepenijo po osebni odnosu in po druženju. Pri delu z mladimi ob njihovih napakah sankcije ne delujejo, ampak je treba znati prenesti odgovornost za njihova dejanja na njih same. Prav je, da se sedaj poudarja kateheza in ne več verouk. Gre za celostno uvajanje v skrivnost odrešenja in ne samo za podajanje snovi in podatkov, kakor je to v šoli. Kar se tiče bogoslužja, imajo mladi zelo radi tišino, zanje je treba izbirati smiselne pesmi in ne kopičiti naših besed pri samem bogoslužju (Tone Česen je predlagal, da se razni uvodi pri sv. maši ukinejo). Mladi naj vstopajo v skrivnost liturgije ... Mladi so pod velikim pritiskom perfektnosti, zato je bilo v zadnjem času kar nekaj samomorov med njimi. Treba jim je prisluhniti, jim dopustiti in ovrednotiti njihovo ranljivost.

Škof Jurij Bizjak: Obstajajo trije načini, kako se približati mladim oz. kako jih »pritegniti«:

1. Ostati mlad: ni važno, koliko let imamo, v sebi moramo ohranjati svežino in navdušenje ter kazati življenje. Poznamo mlade, ki so v duši kot starčki (bogati mladenič), in so starejši, ki imajo mladega duha (zadnji trije papeži, mati Terezija). Kar nekaj svetopisemskih odlomkov govori o tem, kako imajo otroci glavno vlogo: »Če ne

postanete kakor otroci ...«, »Pustite otročiče, da pridejo k meni /.../, teh je nebeško kraljestvo«.

2. Biti z mladimi: biti z njimi ... Ko Jezus pokliče apostole, jih najprej pokliče z namenom, da bodo z njim ... in tudi Jezus je hotel biti z njimi. Pri zadnji večerji reče: »Srčno sem želel obhajati to pasho z vami,« po vstajenju pravi: »Z vami bom do konca sveta ...«
3. Iskati Boga: papež Benedikt XVI. je na nekem srečanju v Franciji leta 2008 govoril o menihih, ki so »ustvarili« Evropo. Ti menihi niso imeli namena, da bi Evropi prinesli novo kulturo, da bi ustvarili novo Evropo, ampak je bilo gibal njihovega življenja nekaj bolj prvinskega: predvsem so iskali Boga, to je bil izvir njihovega življenja in delovanja. Morda mi danes bolj iščemo ljudi, tečemo za njimi, jih hočemo pridobiti zase (podobno kot farizeji) in morda manj iščemo Boga. Če bomo bolj iskali Boga, se bo vse drugo zgodilo samo po sebi. Ljudje bodo v nas prepoznali, da smo povezani z Bogom, in bodo iskali stik z nami.

p. Igor Salmič
prov. minister

Srečanje na Visu

Prov. minister p. Igor in prov. tajnik p. Danilo sva se v četrtek in petek, 27. in 28. septembra, na Visu ob provincialnem dnevu hrvaške province udeležila obhajanja 500. obletnice viškega samostana na Prirovu in 100. obletnice rojstva p. Celestina Tomića ter p. Marina Oreba. Prvi dan smo se ob

18. uri bratje skupaj s številnimi verniki zbrali na grobu p. Marina ter zanj in druge brate molili večernice. Sledila je sv. maša v cerkvi sv. Hieronima (sv. Jere), ki jo je vodil hvarsko-braško-viški škof msgr. Petar Palić (dober znanec našega p. Jožeta Lampreta). Hrvaški prov. minister p. Josip Blažević je uvodoma vse lepo pozdravil, izpostavil obletnico samostana in lik p. Celestina, rojenega na Visu, ki je s svojim življenjem sledil zavetniku province ter se posvetil preučevanju Svetega pisma in bolj kot to, živel po tej Besedi, da se je lahko upravičeno začel postopek za njegovo beatifikacijo. Izpostavil je tudi lik p. Marina, sicer rojenega v Veli Luki na Korčuli, a s srcem predanega Visu, kjer je s svojo preprostostjo vtisnil globok pečat med domačini. Med pridigo je škof med drugim izpostavil duhovno moč samostana in pričevanje za večne vrednote, da je lahko kljub težkim zgodovinskim preizkušnjam kljuboval ter se ohranil do danes. Čudež je, da je samostan obstal, še večji čudež pa bo, da obstane še naprej ter ostane glasnik upanja v demografsko težkih časih za Vis. A hvala Bogu, pozitivni trendi so že na obzorju. (Celoten otok ima okrog 3500 prebivalcev v treh župnijah, pred sto leti jih je bilo okrog 12.000.)

Ob 20.30 se je v Hrvatskem domu začel slavnostni program. Na začetku je spregovorila nečakinja p. Celestina, Dobrila Cvitanović, ki je svoje spomine na strica predstavila pod naslovom Dragi barba

Bruno. En utrinek. Svojci so v mladosti slutili, da ima p. Celestin duhovni poklic, saj naj bi že kot otrok imel »pridige«, prav tako pa je govoril, da bo šel v šolo v »tuj«, ker besede »Ptuj« še ni mogel izgovoriti. Ob glasbenem programu sta bili predstavljeni tudi dve knjigi. Nova monografija o p. Celestinu, ki jo je pripravil p. Ljudevit Maračić, v kateri je prvič v celoti zajeto njegovo življenje in delo. Upokojeni prof. dr. Slavko Kovačić je ob tem poudaril pomen p. Celestina, ki se je vrnil iz Rima in v Splitu postal profesor Svetega pisma v času, ko so zaradi političnega pritiska mnogi mesto zapuščali in nikakor niso mogli najti profesorja za to katedro. Ta izkušnja mu je pomagala, da je lahko kasneje bolj izkušen nadaljeval svojo akademsko pot na fakulteti v Zagrebu. Na ta večer je bil predstavljen tudi jubilejni ponatis knjige p. Marina Oreba Moj mali samostan. V daljšem govoru jo je predstavil urednik druge izdaje p. Damjan Glavaš ter nanizal zanimive detajle iz zgodovine Visa in samostana. Pri maši in programu sta bila navzoča tudi župan in podžupanja Visa. Župan je na začetku prejel velik zaboj vseh objavljenih Tomičevih knjig, ki naj imajo na Visu, kot njegovem rojstnem kraju, posebno mesto, še posebej ob zavesti, da je bil velika osebnost in je v postopku, da postane svetnik. Prov. minister p. Josip je omenil, da obstaja še mnogo rokopisov, ki čakajo, da bi ob podpori Visa lahko kdaj zagledali luč sveta.

Na koncu uradnega dela je sledilo okrepčilo, ki ga je daroval prav župan, ki je bil med nami navzoč še naslednji dan pri slovesni sveti maši, s katero je hrvaška provinca obeležila svoj provincialni dan.

Naslednji dan smo začeli s slovesnimi hvalnicami na čast sv. Hieronimu. Sledila je sv. maša. V nagovoru je p. Josip posebej izpostavil prvenstvo molitve in povezanosti z Bogom v življenju vsakega redovnika. Iz tega naj izhaja ves apostolat. Po sveti maši je bratom podaril knjižico s provincialnim programom za naslednje štiriletje in ga tudi predstavil. Čas druženja je hitro minil, še posebej ob »blagoslovu« čudovitega, toplega in sončnega vremena, ki nas je spremljalo.

p. Danilo Holc
prov. tajnik

IN NAJ MOLIMO ZA RAJNE

+ P. JANEZ KMETEC
6. 5. 1952–7. 8. 2018

»Bodite med seboj ene misli ... Prizadevajte si za dobro pred vsemi ljudmi« (Rim 12,16–17). Te besede sv. Pavla iz Pisma Rimljanom je p. Janez izbral kot novomašno geslo

leta 1978, ki pa bi lahko postalo tudi naše geslo v tem trenutku, ko se od p. Janeza poslavljamo. Smrt namreč lahko prinese različne posledice: na eni strani se pogosto zgodi, da smrt ne prinese samo žalosti, ampak tudi skušnjavo razdvojenosti in spora, predvsem ko gre za dediščino. Po drugi strani pa lahko smrt, če jo gledamo s krščanskega vidika, prinese tudi zedinjenost, spravo in globlje medčloveške odnose. Kristus je z darovanjem lastnega življenja omogočil to, kar niso bile sposobne napraviti starozavezne daritve živali: odpuščanje grehov in prost dostop do Boga Očeta. Kristus je z daritvijo na križu vsem ljudem odprl vrata do nebes, omogočil je srečanje človeka z Bogom. In bolj kot je človek spravljen z Bogom, bolj kot je blizu Bogu, bolj je povezan z drugimi ljudmi: »Bodite med seboj ene misli ... Prizadevajte si za dobro pred vsemi ljudmi.« Kdor umre v Kristusu, postane podoben Njemu: in tako kot je Kristus s svojo smrtjo zedinil ljudi z Bogom in ljudi med seboj, je tudi danes priložnost, dragi bratje in sestre, da nas Kristus preko svojega služabnika p. Janeza zedini in spravi z Bogom in med seboj. Naj bo ta dan priložnost, da dopustimo Gospodu, da se nas globoko v srcu dotakne in nas prevzame, in to do te mere, da bomo lahko drug v drugem videli brata in sestro, da si bomo lahko odpustili in bili tako spravljeni z Bogom in med seboj. To je najlepši sad v trenutku, ko se poslavljamo od pokojnega p. Janeza Kmetca.

Nekaj podatkov o življenjski poti p. Janeza. P. Janez Kmetec se je rodil 6. 5. 1952 na Ptujju očetu Blažu in materi Katarini, roj. Ivančič. Poleg njega so se jima rodili še trije sinovi, si so že pokojni. V malo semenišče v Zagreb je p. Janez prispel leta 1967, noviciat je opravil na Cresu in prve zaobljube naredil 2. 8. 1970 v Zagrebu. Gimnazijo je končal na Sv. Duhu v Zagrebu ter leta 1972 maturiral. Istega leta je prišel v Ljubljano (v Sostro) ter se vpisal na Teološko fakulteto v Ljubljani. V vojski je bil leta 1974/75. Slovesne zaobljube pa je naredil leta 1978 na Ptujski Gori. Mašniško posvečenje je prejel 29. 6. 1979 v Mariboru. Kaplansko službo je začel 1979 v župniji sv. Petra in Pavla na Ptujju. Leta 1983 je bil premeščen na Ptujsko Goro, kjer je kot kaplan pretežno skrbel za župnijo Stoperce. 1986. leta je postal župnijski upravitelj pri Sv. Trojici v Halozah. Leta 1989 je postal nadžupnik v župniji sv. Jurija na Ptujju vse do leta 2002; tam je bil tudi gvardijan od leta 1993 do 1995. Leta 2002 se je preselil k Sv. Trojici v Halozah ter sprejel službo gvardijana in župnika sodelavca, od leta 2002 do 2006 je bil voditelj doma duhovnih vaj. Leta 2006 je postal župnik moderator v župniji sv. Petra in Pavla na Ptujju. Leta 2010 je zaprosil za bolniški dopust in bil razrešen službe župnika moderatorja v župniji sv. Petra in Pavla na Ptujju. Leta 2015 je bil imenovan za župnika sodelavca v župniji sv. Petra in Pavla na Ptujju, leta 2016 pa za duhovnega asistenta KB OFS Ptuj – Sv. Ožbalt. Leta 2017 je postal župnik moderator, novembra se je tej službi zaradi bolezni odpovedal, julija 2018 pa je bil uradno razrešen te službe. Umrl je 7. avgusta 2018 v ptujski bolnišnici.

Z vami bi rad podelil kratko osebno izkušnjo s p. Janezom. V osebni pogovoru, ki sem ga imel z njim letos maja, se me je zelo dotaknilo njegovo osmišljanje preizkušnje in trpljenja: »Svoje trpljenje darujem v dobro province in za nove duhovne poklice.« Ob tem sem se spomnil besed Tertulijana, enega izmed najpomembnejših cerkvenih očetov prvih stoletij, ki je ob pre-

ganjanju Cerkve dejal: »Kri mučencev je seme novih kristjanov.« P. Janez je v zaupljivi drži služabnika želel, da bi njegovo darovanje življenja postalo seme novih duhovnih poklicev. In ta želja je bila sad tega, za kar si je prizadeval celo redovniško življenje. Zahvaljujoč njemu in njegovi karizmi se je kar nekaj mladih odločilo, da vstopi v redovniško življenje med minorite. O tem mi je predvčerajšnjim v Nemiju blizu Rima z navdušenjem razlagal p. Martin Kmetec. P. Janez je bil magnet za ljudi, tako za otroke, mladi in starejše. Mnogi se ga radi spominjajo kot preprostega človeka, kar mu je omogočilo lažji dostop do ljudi, kot odličnega kateheta, kot zelo delavnega, skratka kot nekoga, ki je bil blizu ljudem, s čimer je pričeval za Božjo bližino, v duhu duhovnika, kot ga vidi papež Frančišek: duhovnik, ki ima »vonj« po ljudeh.

Par dni pred smrtjo sem ga slišal po telefonu in mu zaželel blagoslova ter mu zagotovil molitveno bližino. Podelil je svoje doživljanje hude bolezni, a umirjen glas je bil priča njegove predanosti Božji volji. Vesel je bil, ko sem mu obljubil, da bom generalnega ministra našega reda prosil za molitev. V sredo zvečer smo vsi bratje, zbrani na generalnem kapitlju, molili za p. Janeza, generalni minister pa vsem sobratom, sorodnikom in prijateljem izreka svoje sožalje in nas vse pozdravlja. Posebej pa je naročil pozdrave in sožalje p. Martin Kmetec, ki je v duhu z nami.

Tudi sam v imenu minoritske province sv. Jožefa vsem sorodnikom in prijateljem p. Janeza izrekam iskreno sožalje, ki pa je napolnjeno z gotovim upanjem, da je p. Janez že prisoten na nebeški gostiji v nebeškem Jeruzalemu, od koder priporoča v molitev vse nas, ki smo tukaj.

Ptuj, 9. avgust 2018

p. Igor Salmič
prov. minister

Pridiga mariborskega nadškofa msgr. Alojzija Cvikla

Dragi sobratje pokojnega p. Janeza, dragi sorodniki in prijatelji, dragi sobratje duhovniki, dragi bratje in sestre.

S to sveto daritvijo se poslavljamo od pokojnega redovnika in duhovnika p. Janeza Kmetca, člana minoritskega samostana Petra in Pavla na Ptuj. Gospodar življenja ga je poklical k sebi v torek, 7. 8. 2018, ko smo pri sv. maši brali odlomek iz Matejevega evangelija, v katerem Jezus učencem naroča, naj vstopijo v čoln in se peljejo pred njim na drugo stran. Učenci bi želeli ostati tam, kjer jih je Jezus čudežno nahranil. Toda morajo ga poslušati. Kruh, ki jim ga je dal, je kot popotnica, ki je bila nekoč dana preroku Eliju, da bi zmožal nadaljevati 40-dnevno pot in doseči sveto goro (prim. 1 Kr 19,1–9). Po pomnožitvi kruha pride nov dan, ko se učenci čutijo sami na morju, ko je Jezus z njimi po svoji Besedi in zakramentih, pa zaradi pomanjkanja vere ne čutijo njegove bližine. Jezus jih vabi, da gredo za njim, da se soočijo z nočjo, ki jo je on že premagal.

Tudi naš + p. Janez se je v torek, 7. avgusta, znašel pred temo smrti. Toda Božji Sin je že v Luči pri Očetu, je kot svetilnik, ki ne spi, ampak nam prihaja naproti, kajti On je vstali Gospod, nad katerim tema nima več moči. Apostol Peter, ki se je začel potapljati, ko je želel priti po vodi k Jezusu, je vzkliknil: »Gospod, reši me!« In Jezus je stegnil roko in ga prijel. Biti rešen pomeni verovati in zaupati v Božjega Sina, ki nam edini lahko ob smrti ponudi roko in nas iz teme smrti popelje v novo, večno življenje.

V Božji besedi je smrt videna kot novo rojstvo, ko se rodi nov človek, nad katerim smrt nima več oblasti. Vsak od nas je pri krstu postal Božji otrok in se vcepil na trto, ki je Kristus. Takrat se je v nas začel pretakati življenjski sok Božjih darov in milosti, pa tudi novo življenje. V to polno življenje vstopimo s smrtjo. Zato apostol Pavel tako rad povezuje krst in smrt: »S krstom ste bili namreč pokopani skupaj z njim, v njem ste bili

tudi obujeni, po veri v delovanje Boga, ki ga je obudil od mrtvih.«

Berilo iz preroka Izaija nam to novo življenje predstavi kot gostijo, ki jo bo Gospod pripravil vsem ljudstvom, ko bo za vselej uničil smrt. Apostol Pavel nam v Pismu Rimljanom zelo jasno pove, »da če s Kristusom trpimo, bomo z njim tudi poveljani«.

Pater Janez je bil s Kristusom tesno povezan, zavedal se je, da »biti v Njem« pomeni najti smisel svojega življenja. Začel si je postavljati vprašanje: »Kaj Bog želi od mene? Kakšna je Božja volja zame?« To so vprašanja, ki si jih je vsak od nas postavil, ko je bila pred nami pot v življenje. P. Janez je v sebi prepoznal redovniški in duhovniški poklic. To je bila tista pot, kjer bo lahko Bogu dal na razpolago vse svoje darove za rast Božjega kraljestva. Imel je pogum in vero, da je nanj odgovoril in tako 1. 8. 1969 vstopil v slovensko minoritsko provinco in 4. 10. 1978 izrekel svoje večne zaobljube. Tako se je Bogu ves izročil in bil naslednje leto, 29. 6. 1979, posvečen v duhovnika. Služil je v najrazličnejših pastoralnih službah: kaplan pri Sv. Petru in Pavlu ter na Ptujski Gori, kjer je pretežno oskrboval župnijo Stoperce, žup. upravitelj pri Sv. Trojici v Podlehniku, nadžupnik in župnik moderator pri Sv. Juriju, župnik sodelavec pri Sv. Trojici in potem zopet tu pri Sv. Petru in Pavlu, kot župnik sodelavec in župnik moderator ter župnik soupravitelj pri Sv. Juriju in Sv. Ožbaltu. Vsa zaupana poslanstva je opravljal z ljubeznijo in predanostjo. Njegova beseda je bila preprosta in razumljiva, zato je bil pri ljudeh cenjen in spoštovan.

Iz zdravstvenih razlogov niste mogli več tako aktivno sodelovati pri pastoralnem delu. Zadnje dni je vaš daritveni oltar postal vaša bolniška postelja, kjer ste Bogu darovali daritev svojega življenja in ste v torek, 7. 8., v ptujski bolnišnici skupaj z Jezusom na križu izrekli: »Dopolnjeno je!«

Danes smo zbrani tu ob oltarju, da se poslovimo od vas, p. Janez. Ob tem slovesu čutimo veliko hvaležnost Bogu, da smo vas lahko srečali, z vami delili nekaj trenutkov, predvsem pa se vam želimo zahvaliti, da ste nam s svojim življenjem in svojo besedo prinašali Boga, njegovo bližino in njegovo ljubezen in tolažbo. To lahko stori samo nekdo, ki se je ves izročil Bogu, ki je v sebi skladen, pristen in vesel, da je lahko v službi Boga. Ravno zaradi tega so vas ljudje radi sprejeli, vam prisluhnil in sledili.

Polni hvaležnosti zato danes zremo na vsestransko in bogato podobo vašega redovniškega in duhovniškega lika. V vas zremo pokončnega, veselega in Bogu predanega človeka. Sv. Terezija Benedikta od križa, nam bolj znana kot Edith Stein, ki danes goduje, je zapisala: »Svet je sestavljen iz nasprotij ... Vendar pa konec ne bo sestavljen iz teh nasprotij. Ostala bo samo velika ljubezen. Kako bi moglo biti drugače?«

Dragi p. Janez, vi to Ljubezen Boga čutite že v polni meri, ko ste se srečali s svojim Stvarnikom. Z Njim, h kateremu ste nas vabili. Verujemo, da vas je na obali čakal On, ki vam je podaril življenje, ki je v vas položil redovniški in duhovniški poklic ter vas s svojo bližino in blagoslovom spremljal na vaši poti življenja.

Iskreno in pristrčno sožalje izrekam vam, p. provincial in člani slovenske minoritske province sv. Jožefa, in vam, sorodniki in prijatelji + p. Janeza. Hvala, + p. Janez, za vse vaše služenje v Božjem vinogradu, še posebej hvala za vse, kar ste storili za našo nadškofijo na vseh postajah svojega duhovniškega služenja, saj ste vse svoje poslanstvo opravljali znotraj naše nadškofije. Naj vaše nesebično služenje in tudi vaše trpljenje obrodita bogate sadove v novih redovniških in duhovniških poklicih, ki jih naša Cerkev tako potrebuje. Vi, dragi pater Janez, pa se odpočijte v Božjem objemu! Amen.

P. Janezu Kmetcu v slovo

Evangelist Janez je zapisal Jezusove besede:

*»Vaše srce naj se ne vznemirja.
Verujete v Boga, tudi vame verujte!
Odhajam, da vam pripravim prostor.
In kamor jaz grem, poznate pot.«*

Ob mojem poslednjem srečanju s p. Janezom me je močno prevzel način, kako je naš oznanjevalec Božjega kraljestva navkljub težki ter mučni boleznini iskreno ter poln trdne vere dejal: »Veš, predstavili so me na Ptuj, da se bom v miru pripravil na srečanje s Stvarnikom.« Čeprav je vedel, da se bliža konec tega življenja, ni tarnal ali obupoval, ampak je čas, ki smo ga tisti večer skupaj preživeli, »živel« v veselju in dobroti.

In prav takšnega se bomo p. Janeza spominjali: preprostega, zmeraj veselega in vedno pripravljeneza za pogovor. Ko je pred tridesetimi leti kot mlad kaplan v naši fari vodil ministrante, učil verouk in debatiral z mladino, obiskoval farane, popeljal mnoge na lepe planinske izlete ter vodil romanja, je na nek način sadil, kar je ob svojem ponovnem prihodu v našo župnijo pred nekaj leti lahko začel negovati ter uživati; uživati ob pogledu na kristjane, ki jim je pomagal na tej poti. Mnogi takratni veroučenci, ministranti ali mladinci so tudi po njegovi zaslugi danes tisti, ki lahko prejete darove vere, lepe zglede ponižnega ter preprostega življenja prenašajo na nove rodove tako v župniji kot v svojih družinah.

P. Janez nas je znal kljub obveznostim večkrat razveseliti s svojim obiskom, lahko kar takšnim na hitro ali pa s kakšnim najavljenim, ko je s sabo na druženje pripeljal sobrate s kitaro in harmoniko in potem smo prepevali ter se veselili. Takšno je bilo tudi njegovo oznanjevanje Božje besede: preproste besede, a globoke misli o Božji ljubezni in milosti, o poslušnosti in potrpežljivosti ter predvsem o pripravljenosti za pomoč vsem, ki so potrebni pomoči.

V nobeni še tako kočljivi situaciji p. Janez ni izgubil živcev, vedno je znal pomiriti z besedami »Bo že kako«, pa če je šlo za ministrante pred mašo ali sodelavce na seji ŽPS. In ne spomnim se, da bi kdaj pozabil ob koncu prebranih mašnih namenov izreči še besede: »Vsem, ki v tem tednu godujejo, iskrene čestitke!«

Ko je v prejšnjem letu povsem nepričakovano sprejel službo župnika, je dejal: »Ni druge, kolikor bom lahko, bom, ostalo mi boste pač pomagali,« in je navkljub boleznini, ki ga je že vrsto let izčrpavala, odgovorno prevzel župnijo – vse do januarja letos, ko mu je bolezen pričela jemati dih, A NE volje do življenja.

Življenje p. Janeza naj nam bo resničen vzgled, da bomo živeli podobno kot on in poskušali narediti v svojem življenju čim več dobrega. V imenu vseh skupin naše župnije, ki jih je p. Janez vodil, v imenu faranov župnije sv. Petra in Pavla ter v svojem imenu se p. Janezu iz vsega srca zahvaljujem za vse dobre besede, za vsa dobra dela ter za vse prijetne spomine, ki jih bomo še dolgo nosili v svojem srcu.

Janko Čuš

